ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΛΛΥΡΙΚΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 15 Δεκεμβρίου

Ἐρρανισθεῖσα ἐκ διαφόρων βιβλίων, τὴν Ἀκολουθίαν ἐκ τοῦ Νέου Λειμωναρίου, τὴν Παράκλησιν ἐκ τῶν Πνευματικῶν Κήπων, τὰ Θεοτοκία ἐκ τοῦ Μηναίου, τὸν Ἀπόστολον, καὶ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ τοῦ Νέου Παραδείσου.

Ἐκδίδεται ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν ἱερεῦσι ΓΕΩΡΓ. Α. ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα ἐνοριακοῦ ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Ἐξεδόθη καὶ τῷ 1899 ὑπὸ τοῦ ἰδίου

Τὸ Σάββατον ἐγένετο διὰ τὸν ἄνθρωπον, οὐχὶ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον, ὥστε Κύριος ἐστὶν ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Σαββάτου. *(Μάρκος Κεφ. 23)*

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΙΣ «ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ»
11 — Ὁδὸς Ἀριστείδου — 11
1915

Τῶν ἁγίων μαρτύρων Θύρσου, Λευκίου, Καλλινίκου, Φιλήμονος, Ἀπολλωνίου, καὶ Ἀρριανοῦ, καὶ τῶν τεσσάρων Προτικτόρων, τῶν συναθλησάντων αὐτῷ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερᾶς ἀπειλῆς τοῦ σεισμοῦ, ἧς παρ᾽ ἐλπίδα πᾶσαν ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλάνθρωπος Κύριος.

Στίχ. Ἔσεισας, ἀλλ᾽ ἔστησας αὖθις τὴν γῆν Λόγε.
Τῆς σῆς γὰρ ὀργῆς οἰκτός ἐστι τὸ πλέον.

Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.

Ἀπολ. τῶν Μαρτύρων. Ἦχος Δ΄. Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε.
Κοντάκιον Ἦχος Δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Τοὺς φωστῆρας ἅπαντες, τῆς Ἐκκλησίας συνελθόντες σήμερον, ἐν ἐγκωμίοις ἱεροῖς, ἀνευφημοῦντες ὑμνήσωμεν, ὡς ἀθλοφόρους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Τυπικόν.

Τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου. Ἐὰν τύχῃ τῇ Κυριακῇ τῶν Προπατόρων. Τῷ Σαββάτῳ ἑσπέρας μετὰ τὸ Προοιμιακὸν καὶ τὸ α΄ Κάθισμα ὅλου τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ψάλλομεν Ἀναστάσιμα 4 τῶν Προπατ. 3 καὶ τοῦ Ἁγ. 3. Δόξα, τοὺς πρὸ τοῦ νόμου Πατέρας. Καὶ νῦν τὸ α΄ Θεοτοκίον τοῦ ἤχου. Εἴσοδος Φῶς ἱλαρόν. Τὸ Προκείμενον. Τὰ ἀναγνώματα τὰ Ἀπόστιχα ἀναστάσιμα. Δόξα τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν τῶν Προπατόρων, Ἀπολ. τὸ Ἀναστάσιμον, δόξα τοῦ Ἁγ. καὶ νῦν τῶν Προπατ. Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὸν Ν. Ψαλμὸν ὁ Τριαδικός, ἡ λιτὴ τοῦ Ἁγίου. Τὰ τριαδικά, τὸ ἄξιον ἐστίν. Ἀπολ. τῶν Προπατόρων, ὁ Ἑξάψαλμος τὸ Θεὸς Κύριος, τὸ Ψαλτήριον ὁ Πολυέλεος. Εὐλογητάρια, ἡ Ὑπακοή, οἱ Ἀναβαθμοί, Καταβασίαι, τὸ Εὐαγγέλιον καὶ καθεξῆς.

Δεκέμβριος Συναξάριστὴς Ἀμέθυστος τοῦ Νοητοῦ Παραδείσου.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΛΛΥΡΙΚΟΥ

Ψαλλομένη τῇ 15 Δεκεμβρίου.

Ἐν τῷ Μεγάλῳ ἑσπερινῷ τὸ Κύριε ἐκέκραξα, καὶ τὸ Μακάριος ἀνήρ, ἱστῶμεν στίχ. 6 καὶ ψάλλομεν προσόμοια Ἦχ. πλ. δ΄. Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ἐν ἀνομίαις παρατηρήσεις.

Ὢ τοῦ παραδόξου θαύματος, ὁ Εὐανθίας καρπός, τῷ Θεῷ προσενήνεκται ἀτελεῖ ἐν σώματι, Ἱεράρχης παντέλειος, ἀλλὰ καὶ μάρτυς φρικταῖς ἀσκήσεσι· διὸ στεφάνοις διπλοῖς κατέστεψε, τοῦτον ὁ Κύριος, εὖ σοι δοῦλε γνήσιε, αὐτῷ εἰπών, δεῦρο συγκοινώνει μοι τῆς βασιλείας μου.

Ὄντως Ἀποστόλων γέγονας, ὥσπερ τῷ χρόνῳ ἐγγὺς οὕτω μάκαρ ἐν βίῳ τε, καὶ τῇ πίστει ὅμοιος τὰ τῆς πλάνης σεβάσματα, πανσόφοις λόγοις καταστεψάμενος, καὶ εὐσεβείας στύλος γενόμενος, ᾧ σοὶ κραυγάζομεν, χαίροις Ἐλευθέριε καὶ νῦν ἡμᾶς, ἕδρασον πρεσβείαις σου ἐπὶ τῷ φόβῳ Χριστοῦ.

Ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας.

Ὅλον τῆς σαρκὸς τὸ φρόνημα, καθυποτάξας τῷ νῷ τῷ Χριστῷ καλλιέρημα, σεαυτὸν προσήγαγες, καὶ ἀμώμητον σφάγιον, φρικτοῖς βασάνοις ἀθλήσας ἔνδοξε, καὶ νῦν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ παρίστασαι, τοὺς δεομένους σου πάσης περιστάσεως ἐλευθερῶν· καὶ γὰρ ἐλευθέριον κλῆσιν ἐπλούτησας.

Ἕτερα προσόμοια. Ἦχος δ΄. Ἔδωκας σημείωσιν.

Σκεῦος ἱερώτατον, Πνεύματος θείου γεγένησαι, τὴν ψυχὴν καθηράμενος, παθῶν ἱερώτατε· ἔνθεν χρίσμα θεῖον, ἅγιον

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ἐδέξω, Ἀρχιερεὺς σὺ γεγονώς, καὶ ποδογέτης λαοῦ θεόφρονος, καὶ μάρτυς ἀπαράτρωτος, τοῦ δι' ἡμᾶς πάθη φέροντος, καὶ ἀπάθειαν βλύσαντος, ἀθλητὰ Ἐλευθέριε.

Σώματος ἠλόγησας, αἰκιζομένου ταῖς μάστιξι, καὶ πυρὶ προσεγγίζοντος· τὸν νοῦν γὰρ προσήλωσας, ἀνεικάστῳ πόθῳ, τῷ ὡραιοτάτῳ κάλλει τοῦ θείου ἐραστοῦ· οὗ τῷ γλυκίῳ ἐτρώθης ἔρωτι, Μαρτύρων ἐγκαλλώπισμα, Ἀρχιερέων ἀγλάϊσμα, ἀθλητὰ Ἐλευθέριε, πρεσβευτὰ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὅτι ἐκραταιώθη τὸ ἔλεος.

Καλῶς τὸν ἀγῶνά σε, τεθεσμένη τελέσαντα, ἡ καλῶς σε κυήσασα, τὸν ἴσον ποθήσασα, δεικνῦσαι δρόμον, σοὶ περιπλακεῖσα, μέσον τοῦ σκάμματος σοφέ, καθάπερ δάμαλις ἀποσφάττεται· μεθ' ἧς σὲ ἱκετεύομεν, ὑπὲρ ἡμῶν Ἐλευθέριε, τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον ἐκδυσώπει πανόλβιε.

Δόξα ἦχος πλάγ. β΄.

Ιεραρχῶν τὴν καλλονήν, καὶ ἀθλοφόρων κλέος δογμάτων ἀληθείας, καὶ Ἐκκλησίας προστάτην εἰδότες σε, συνελθόντες Ἐλευθέριε, χρεωστικῶς εὐφημήσωμεν λέγοντες. Χαίροις ὁ τῆς Ἠπείρου ποιμήν, καὶ ἄδυτος φωστήρ, καὶ κράτος καὶ στερέωμα. Χαίροις Χριστὸν ὃν ἠγάπησας καὶ τὰ τῶν τυράννων φόβητρα, μυκτηρίσας ὡς παίγνια. Χαίροις αἰκιζομένου ποικίλως ἐν βασάνοις, τοῦ σοῦ μὴ φεισάμενος σώματος, ὡς ἀλλοτρίου. Διὸ παμμάκαρ βοῶμεν σοι, ὡς ἔχων παρρησίαν πρὸς Χριστὸν τὸν Θεόν, ἀδιαλείπτως πρόστηθι, τῶν πιστῶς ἐπιτελούντων τὴν σεβάσμιον καὶ πανένδοξον μνήμην σου.

Καὶ νῦν Προεόρτιον ὁ αὐτὸς ἦχος.

Σπήλαιον εὐτρεπίζου· ἡ ἀμνὰς γὰρ ἥκει, ἔμβρυον φέρουσα Χριστόν. Φάτνη δὲ ὑποδέχου, τὸν τῷ λόγῳ λύσαντα τῆς ἀλόγου πράξεως, ἡμᾶς τοὺς γηγενεῖς. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, μαρτυρεῖται θαῦμα τὸ φρικτόν· καὶ Μάγοι ἐκ Περσίδος, χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν, τῷ Βασιλεῖ προσά-

ξατε· ὅτι ὤφθη Κύριος ἐκ Παρθένου Μητρός· ὃν περ καὶ κύψασα δουλικῶς ἡ Μήτηρ προσεκύνησε, καὶ προσεφθέξατο τῷ ἐν ἀγκάλαις αὐτῆς. Πῶς ἐνεσπάρης μοι, ἢ πῶς μου ἐνεφύης, ὁ λυτρωτής μου καὶ Θεός.

Τὸ Φῶς ἱλαρὸν καὶ τὰ Ἀναγνώσματα Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Μνήμη δικαίου μετ' ἐγκωμίων, καὶ εὐλογία Κυρίου ἐπὶ κεφαλὴν αὐτοῦ. Μακάριος ἄνθρωπος, ὃς εὗρε σοφίαν· καὶ θνητὸς ὡς εἶδε φρόνησιν. Κρεῖσσον γὰρ αὐτὴν ἐμπορεύεσθαι, ἢ χρυσίου καὶ ἀργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ ἐστι λίθων πολυτελῶν· οὐκ ἀντιτάσσεται αὐτῇ οὐδὲν πονηρόν· εὔγνωστος ἐστὶ πᾶσι τοῖς ἐγγύζουσιν αὐτήν. πᾶν δὲ τίμιον, οὐκ ἄξιον αὐτῆς ἐστίν. Ἐκ γὰρ τοῦ στόματος αὐτῆς ἐκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δὲ καὶ ἔλεον ἐπὶ γλώσσης φορεῖ. Τοιγαροῦν ἀκούσατέ μου, ὦν τέκνα σεμνὰ γὰρ ἐρῶ. καὶ μακάριος ἄνθρωπος, ὃς τὰς ἐμὰς ὁδοὺς φυλάξει. Αἱ γὰρ ἔξοδοί μοι, ἔξοδοι ζωῆς, καὶ ἑτοιμάζεται θέλησις παρὰ Κυρίου. Διὰ τοῦτο παρακαλῶ ὑμᾶς, καὶ προΐεμαι ἐμὴν φωνὴν υἱοῖς ἀνθρώπων. Ὅτι ἐγὼ ἡ Σοφία κατεσκεύασα βουλὴν καὶ γνῶσιν καὶ αἴνεσιν, ἐγὼ ἐπεκαλεσάμην. Ἐμὴ βουλή, καὶ ἀσφάλεια, ἐμὴ φρόνησις, ἐμὴ δὲ ἰσχύς. Ἐγὼ τοὺς ἐμὲ φιλοῦντας ἀγαπῶ, οἱ δὲ ἐμὲ ζητοῦντες, εὑρήσουσι χάριν. Νοήσατε τοίνυν ἄκακοι πανουργίαν, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἔνθεσθε καρδίαν. Εἰσακούσατέ μου καὶ πάλιν, σεμνὰ γὰρ ἐρῶ· καὶ ἀνοίγω ἀπὸ χειλέων ὀρθά, Ὅτι ἀλήθειαν μελετήσει ὁ λάρυγξ μου, ἐβδελυγμένα δὲ ἐναντίον ἐμοῦ χείλη ψευδῆ. Μετὰ δικαιοσύνης πάντα τὰ ρήματα τοῦ στόματός μου, οὐδὲν ἐν αὐτοῖς σκολιὸν οὐδὲ στραγγαλιῶδες. Πάντα εὐθέα ἐστὶ τοῖς νοοῦσι, καὶ ὀρθὰ τοῖς εὑρίσκουσι γνῶσιν. Διδάσκω γὰρ ὑμῖν ἀληθῆ. ἵνα γένηται ἡ ἐλπὶς ὑμῶν, καὶ πλησθήσεσθε Πνεύματος.

Παροιμιῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Στόμα δικαίου ἀποστάζει σοφίαν, γλῶσσα δὲ ἀδίκου ἐξωλεῖται. Χείλη ἀνδρῶν δικαίων ἐπίστανται χάριτας, στόμα

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

δὲ ἀσεβῶν καταστρέφεται. Ζυγοὶ δόλιοι βδέλυγμα ἐνώπιον Κυρίου, στάθμιον δὲ δίκαιον δεκτὸν αὐτῷ. Οὗ ἐὰν εἰσέλθῃ ὕβρις, ἐκεῖ καὶ ἀτιμία· στόμα δὲ ταπεινῶν μελετᾶ σοφίαν. Τελοιωτὴς εὐθέων ὁδηγήσει αὐτούς, καὶ ὑποσκελισμὸς ἀθετούντων προνομεύσει αὐτούς. Οὐκ ὠφελήσει ὑπάρχοντα ἐν ἡμέρᾳ θυμοῦ, δικαιοσύνη δὲ ῥύσεται ἀπὸ θανάτου. Ἀποθανὼν δίκαιος, ἔλιπε μετάμελον· πρόχειρος δὲ γίνεται καὶ ἐπίχαρτος ἀσεβῶν ἀπώλεια. Δικαιοσύνη ἀμώμου ὀρθοτομεῖ ὁδούς, ἀσέβεια δὲ περιπίπτει ἀδικίᾳ. Δικαιοσύνη ἀνδρῶν ὀρθῶν ῥύσεται αὐτούς, τῇ δὲ ἀβουλίᾳ ἁλίσκονται παράνομοι. Τελευτήσαντος ἀνδρὸς δικαίου, οὐκ ὄλλυται ἐλπὶς· τὸ δὲ καύχημα τῶν ἀσεβῶν ὄλλυται. Δίκαιος ἐκ θήρας ἐκδύνει ἀντ' αὐτοῦ δὲ παραδίδοται ὁ ἀσεβής. Ἐν στόματι ἀσεβῶν παγὶς πολίταις, αἴσθησις δὲ δικαίων εὔοδος. Ἐν ἀγαθοῖς δικαίων κατώρθωται πόλις, καὶ ἐν ἀπωλείᾳ ἀσεβῶν ἀγαλλίαμα. Ἐν εὐλογίᾳ εὐθέων ὑψωθήσεται πόλις, στόματι δὲ ἀσεβῶν κατασκαφήσεται. Μυκτηρίζει πολίτας ἐνδεὴς φρενῶν, ἀνὴρ δὲ φρόνιμος ἡσυχίαν ἄγει.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιος ἐὰν φθάσῃ τελευτῆσαι, ἐν ἀναπαύσει ἔσται. Γῆρας γὰρ τίμιον, οὐ τὸ πολυχρόνιον, οὐδὲ ἀριθμῷ ἐτῶν μεμέτρηται. Πολιὰ δὲ ἐστί, φρόνησις ἀνθρώποις, καὶ ἡλικία γήρως, βίος ἀκηλίδωτος. Εὐάρεστος Θεῷ γενόμενος ἠγαπήθη· καὶ ζῶν μεταξὺ ἁμαρτωλῶν μετετέθη. Ἡρπάγη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ, ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ. Βασκανία γὰρ φαυλότητος ἀμαυροῖ τὰ καλά, καὶ ῥεβασμὸς ἐπιθυμίας μεταλλεύει νοῦν ἄκακον. Τελειωθεὶς ἐν ὀλίγῳ, ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς· ἀρεστὴ γὰρ ἦν Κυρίῳ ἡ ψυχὴ αὐτοῦ, διὰ τοῦτο ἔσπευσεν ἐκ μέσου πονηρίας. Οἱ δὲ λαοὶ ἰδόντες καὶ μὴ νοήσαντες, μηδὲ θέντες ἐπὶ διανοίᾳ τὸ τοιοῦτον, ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Εἰς τὴν λιτὴν Ἦχος Α΄.

Ἐξ ἐλευθερίας ἀληθῶς τῆς ἄνω γενόμενος Ἱερουσαλὴμ

θεόφρων, ἐκεῖθεν πρακτικῶς ἐπλούτησας σὺν τῇ κλήσει καὶ τρόπον ἐλεύθερον. Ταύτης οὖν καὶ ἡμᾶς γενέσθαι, ἐκτενῶς τὸν Χριστὸν δυσώπει, ἀθλητὰ Ἐλευθέριε.

Ὁ αὐτός.

Ὦ τῶν φρικτῶν καὶ νεανικῶν σου ἀγώνων, Ἐλευθέριε ἀοίδιμε. Σὺ γὰρ ἐπὶ κραββάτου ἠνθρακωμένου ἁπλωθείς, καὶ ἰχθύος δίκην ἐν τηγάνῳ βληθείς, καὶ πάλιν ἐν χαλκῇ κατακλυσθεὶς καμίνῳ, τοῦ παμφλάζοντος κάτωθεν πυρός, εὐψυχωτάτῳ λογισμῷ ὑπήνεγκας τὴν παμφάγον δύναμιν. Ὅθεν τοῦ Θεοῦ σε δοξάζοντος, δι' ὃν ταῦτα ἔπασχες, ἀβλαβὴς ἐν ἅπασιν, ὡς οἱ πάλαι παῖδες διέμεινας. Ἐνήργει γὰρ ὁ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἐν σοί, καὶ διὰ σοῦ τὰ παράδοξα, πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος φιλάνθρωπος.

Ἦχος Πλ. Β΄.

Ἱεραρχίας κανὼν καὶ ἀθλήσεως τύπος τοῖς πᾶσιν ἀνεδείχθης, ἱερομάρτυς Ἐλευθέριε· καὶ γὰρ τὴν Ἐκκλησίαν Χριστοῦ, πράξεσι καὶ λόγοις Ἀποστολικῶς ἐποίμανας, ἱερουργήσας ἀόκνως τὸ τοῦ Χριστοῦ Εὐαγγέλιον. Συλληφθεὶς δὲ τοῖς μιαιφόνοις, ἐν αὐτῷ τῷ διδάσκειν, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἑλκόμενος, χριστομιμήτως ἠκολούθεις, οὐκ ἐρίζων οὐδὲ κραυγάζων, εὐχόμενος δὲ μᾶλλον ὑπὲρ αὐτῶν τοῦ λαβεῖν ἐπίγνωσιν, καὶ σῶσαι τὰς ψυχὰς αὐτῶν.

Δόξα. Ἦχ. πλ. β΄.

Φερωνύμως ἐκλήθης Ἐλευθέριος πανεύφημε. Τοὺς γὰρ δεσμοῖς ἀγνοίας πεπεδημένοις, καὶ σκότῳ πλάνης τῆς εἰδωλομανίας ἀφρόνως προσανέχοντας, συμπαθείᾳ γνώμης ἐλευθερίας ἠξίους. Διὸ καὶ ταῖς προσευχαῖς, τὸν στρατηλάτην Φύληκα, καὶ τὸν Ἔπαρχον Κορέμωνα, τὸν τοῦ δεινοῦ χαλκουργήματος, ἐφευρετήν, σὺν μυρίοις ὅσοις, τῶν βρόχων ἐξαρπάσας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων, συνάθλοις καὶ Μάρτυρας, τῷ Βασιλεῖ προέπεμψας· τῶν ἁπάντων, καὶ νῦν ἡμῖν

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

δώρησαι, πρεσβείαις σου, ἁμαρτιῶν τὴν λύσιν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Βηθλεὲμ ἑτοιμάζου· εὐτρεπιζέσθω ἡ φάτνη· τὸ σπήλαιον δεχέσθω· ἡ ἀλήθεια ἦλθεν· ἡ σκιὰ παρέδραμε· καὶ Θεὸς ἀνθρώποις ἐκ Παρθένου πεφανέρωται, μορφωθεὶς τὸ καθ' ἡμᾶς, καὶ θεώσας τὸ πρόσλημμα. Διὸ Ἀδὰμ ἀνανεοῦται σὺν τῇ Εὔα, κράζοντες. Ἐπὶ γῆς εὐδοκία ἐπεφάνη, σῶσαι τὸ γένος ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στιχον ἦχος πλ. ά. Χαίροις ἀσκητικῶν ἀληθῶς.

Δεῦτε πνευματικῶν ἀδελφοί, ἐπαπολαύσωμεν χαρίτων ἐτήσιον, τὴν μνήμην Ἐλευθερίου, ἐπιτελοῦντες πιστῶς, τοῦ λαμπροῦ ποιμένος, καὶ ἐν μάρτυσι· καὶ γὰρ ἀμφοτέρωθεν ἀπαστράπτει ὡς ἥλιος, Ἱεραρχία, καὶ ἀθλήσει κοσμούμενος, ζόφον ἅπαντα, τῶν παθῶν καὶ τῶν θλίψεων, πάντας ἐπισκεπτόμενος, ἐλαύνει ἑκάστοτε, καὶ ταῖς κυούσαις ῥαστώνην, ἐπὶ τὸ τίκτειν χαρίζεται· Χριστοῦ ὢν θεράπων, τοῦ τὰ ἔνδοξα ποιοῦντος καὶ τὰ ἐξαίσια.

Στίχ. Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην.

Χαίροις Αὐλωνιτῶν ὁ ποιμήν, ὁ κατὰ Παῦλον διαπρέψας τοῖς τρόποις σου, καὶ πάσῃ τῇ ὑφηλίῳ μέγας φωστὴρ ἐκ δυσμῶν, νοητῶς ἐκλάμψας Ἐλευθέριε· Χριστοῦ γὰρ τῷ ἔρωτι, σὺ τρωθεὶς διὰ πίστεως, τοῖς μὲν εἰδώλεις, νεῖμαι σέβας ἑλκόμενος, οὐ κατέπτηξας τὰ ὁρώμενα δείματα, ὕπτιος δὲ ἁπλούμενος ἀνθράκων εἰς κράββατον, καὶ ἐν τηγάνῳ δὲ αὖθις, διὰ Χριστὸν ἐξοπτούμενος, τρυφὰς ἐλογίζου, καὶ τὸ πῦρ, καὶ τὰς στρεβλώσεις καὶ πᾶσαν βάσανον.

Στίχ. Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει καὶ ὡς κέδρος.

Ὄντως ὁ θαυμασίων Θεός, ἐθαυμαστώθη καὶ ἐν σοὶ Ἐλευθέριε. Ὁ Φύλαξ θηρὸς γὰρ δίκην ἀποσταλεὶς ἐπὶ σέ, σοὶ προσβλέψας μόνον, πρὸ σοῦ γέγονε· φρικτὸν δὲ ὁ Ἔπαρχος, τῷ τυράννῳ μηχάνημα, ὑποθέμενος αἴφνης ὤφθης σὸν θήραμα, καὶ τὸν κλίβανον αἰσιῶν ἀνεβόα σοι. Ἅγιε, σοὶ ἐνίσχυσον, κἀμὲ ὡς τὸν Φίληκα· ἵνα φλογὸς τῆς προσκαίρου, καταφρονήσας ὁ δείλαιος, τὸ πῦρ τῆς γεένης ὑπεκφύγω σαῖς πρεσβείαις ταῖς πρὸς τὸν Κύριον.

Δόξα ἦχος πλ. δ'.

Εἰς ὄρος ὑψηλὸν μεταναστὰς θείᾳ δυνάμει, τὴν τῶν ζώων ἀγριότητα ἐτιθεύσασας τῷ λόγῳ σου· καὶ νῦν εἰς ὕψος τῶν οὐρανῶν, μετὰ τῶν Ἀγγέλων συνδιαιτώμενος, καταπράϋνον ἐφ' ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς τὸν θυμὸν τῆς θείας δικαιοσύνης· ἡμάρτομεν γὰρ καὶ ἠνομήσαμεν καὶ πῶς ἐκφευξώμεθα, τὴν ἔνδικον μισθαποδοσίαν τῆς παραβάσεως! γενοῦ μεσίτης πρὸς Θεόν, ἵλεον ἡμῖν παρεχόμενος, τὸν Βασιλέα τῶν ἁπάντων, καὶ σῶζε ταῖς πρεσβείαις σου Ἱερομάρτυς Ἐλευθέριε, τοὺς ἁπανταχοῦ τελοῦντας τὴν μνήμην σου, καὶ τοὺς ἐν τῇ πόλει ἡμῶν κατὰ τὸν σεπτόν σου Ναὸν ἐξαιρέτως δοξολογοῦντάς σε.

Καὶ νῦν. Προεόρτιον ὁ ἦχος ὁ αὐτός.

Ὑπόδεξαι Βηθλεὲμ τὴν τοῦ Θεοῦ Μητρόπολιν. Φῶς γὰρ τὸ ἄδυτον ἐπὶ σὲ γεννῆσαι ἥκει. Ἄγγελοι θαυμάσατε ἐν οὐρανῷ, ἄνθρωποι δοξάσατε ἐπὶ τῆς γῆς. Μάγοι ἐκ Περσίδος, τὸ τρισόκλεον δῶρον προσκομίσατε. Ποιμένες ἀγραυλοῦντες, τὸν τρισάγιον ὕμνον μελῳδήσατε. Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Παντουργέτην.

Τὸ νῦν ἀπολύεις, τὸν τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολ. Ἦχ. πλ. ά.

Ἱερέων ποδήρει κατακοσμούμενος καὶ αἱμάτων τοῖς ῥείθροις ἐπισταζόμενος, τῷ Δεσπότῃ σου Χριστῷ Μάκαρ ἀνέδραμες, Ἐλευθέριε σοφέ, καθαιρέτα τοῦ Σατᾶν, διὸ μὴ παύσῃ πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων, τὴν μακαρίαν σου ἄθλησιν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Χαῖρε Πύλη Κυρίου ἡ ἀδιόδευτος. Χαῖρε τεῖχος καὶ σκέπη

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

τῶν προτρεχόντων εἰς σέ. Χαῖρε ἀχείμαστε λιμήν, καὶ Ἀπειρόγαμε. Ἡ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητήν σου καὶ Θεόν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλείπῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων, καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ὁ Ἑξάψαλμος τὸ Θεὸς Κύριος.

Καθίσματα Ἦχος Δ΄. Ὁ ὑψωθείς.

Σὲ τὸν Σωτῆρα ὁλικῶς ἀγαπήσας, τὸν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ σοῦ τανυθέντα τοὺς τυραννοῦντας ἤνεγκας στερρὲ καρτερῶς, πλάνην τὴν καχέσπερον, νουνεχῶς ἀποκλίνας. Ὅθεν Ἐλευθέριε, καὶ αὐτὸς σὲ δοξάζει, ἐν οὐρανοῖς ἀξίως καὶ ἐν γῇ, διὸ καὶ σκέπεις τοὺς σὲ ἑορτάζοντας.

Δόξα τῷ αὐτό. Καὶ νῦν Προεόρτιον. Ταχὺ προκατάλαβε

Παρθένοι προεξάρξατε, τῇ τῆς Παρθένου χαρᾷ. Μητέρες αἰνέσατε τὴν προπομπὴν τῆς μητρός, Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Μάγοι σὺν τοῖς Ἀγγέλοις, σὺν ἡμῖν οἱ Ποιμένες· ἔρχεται γὰρ ἐν πόλει, Βηθλεὲμ τοῦ γεννῆσαι, υἱὸν τὸν πρὸ αἰώνων Θεόν, σώζοντα κόσμου φθορᾶς.

Ἕτερον εἰς Β΄. Στιχολογίαν. Ἠχ. Α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐκπλήττει πάντα νοῦν, τῶν μαρτύρων τὸ θαῦμα, πῶς ἴσχυσεν ἡ σὰρξ ἐνεγκεῖν φρικτὰ πάθη, ἐν πᾶσι δὲ διέπρεψας, σὺ στερρέ, ὅστις ἄσιτος, Ἐλευθέριε ἰσχὺν λαβὼν ἀπὸ ὕψος, κατευμεγεθεῖν τῶν δρυμιτάτων βασάνων, διὸ σὲ δοξάζωμεν.

Δόξα τὸ αὐτὸ καὶ νῦν Προεόρτ.

Ὁ κλίνας οὐρανούς, καὶ Παρθενῳ οἰκήσας, προέρχεται σαρκί, Βηθλεὲμ ἐν σπηλαίῳ, τεχθῆναι καθὼς γέγραπται, ὁραθῆναι τε νήπιος, ὁ τὰ νήπια ζωογονῶν ἐν τῇ μήτρᾳ· τούτῳ χαίροντες νῦν ὑπαντήσωμεν πάντες, καρδίας εὐθύτητι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον Κάθισμα. Ἠχ. Γ΄. Θείας πίστεως.

Πᾶσαν εὔφρανας, ἱερωσύνην, καὶ σῷ αἵματι τὴν Ἐκκλησίαν, ἐν γὰρ τῇ Ῥώμῃ τὸ χρίσμα σοὶ δέδοται, καὶ τὸ σὸν

αἷμα, ἐν ταύτῃ ἐξέχεας, Παύλου μέτοχε, Χριστὸν τὸν Θεὸν ἱκέτευε δωρήσασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Προεόρτιον.

Χαρᾶς πεπλήρωται, πάντα τὰ πέρατα, ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν ἀστέρα προπέμψας, ἐμήνυσε τὴν ἄμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν, ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ δυνάμεις, ὄντως τίκτεται, ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος φιλάνθρωπος.

Εἶτα τὸ ἀντίφωνον τοῦ Δ΄. Ἦχου. Προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει καὶ ὡσεὶ κέδρος εἰ ἐν τῷ λιβάνῳ πληνθυθήσεται. Τὸ Πᾶσα πνοή.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει, καὶ πάντα ὅσα ἔχει πωλεῖ καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον. Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ, ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας· ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν, πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἠγόρασεν αὐτόν. Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ· ἣν ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλόν, καὶ καθίσαντες, συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἀγγεῖα, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον. Οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ Ἄγγελοι, καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων· καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων. Λέγει αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς. Συνήκατε ταῦτα πάντα ; Λέγουσιν αὐτῷ· Ναί, Κύριε. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς. Διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς εἰς

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅς τις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά. Καὶ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖθεν. Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ Συναγωγῇ αὐτῶν.

Εἶτα ὁ Ν. Ψαλμός. Δόξα, Ταῖς τοῦ Ἱεράρχου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου. Ἐλεῆμον ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κτλ.

καὶ ἀμέσως τὸ Ἰδιόμελον, Ἦχος Β΄.

Η ὑπερούσιος Τριάς, ἡ τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων ἀρχὴ ὑπεράρχιος· τὴν σὴν καρδίαν μονὴν ποιησαμένη, Ἱερομάρτυς Ἐλευθέριε, ποικίλοις χαρίσμασι τὴν ψυχὴν κατεκόσμησε, καὶ ἐξαιρέτως τὴν τοῦ θαυματουργεῖν σοι ἐχαρίσατο δύναμιν, ἐν νεαρᾷ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ· δι᾽ ἧς νόσους θεραπεύεις, δαίμονας ἀπελαύνεις, καὶ πάθη ψυχῶν καὶ σωμάτων ἀποδιώκεις.

Ὁ Αὐτός.

Οπου γὰρ ἡ βασιλικωτάτη Τριὰς ἐνοικήσει, ἐκεῖ καὶ δῶρα βασιλικὰ πλημμυροῦσιν ἀλλὰ δεόμεθα, ἐφάπλωσον καὶ ἡμῖν, τοῖς ὑπὸ ποικίλων παθῶν ὀχλουμένοις τὴν θαυματουργικήν σου ἐνέργειαν Ἱεράρχα θεσπέσιε· καὶ πρέσβευε σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Κύριε ἐλέησον 12. Καὶ ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς. Ὁ Κανὼν τῆς Θεοτόκου ἐν ἐξομολογήσει ἁμαρτωλοῦ. Ποίημα Εὐθυμίου Μοναχοῦ. Συγκέλου. Εὐχολόγιον.

Ὠδὴ ά. Ἦχ. πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Πῶς μου θρηνήσω τὸν βίον τὸν ρυπαρὸν καὶ τὰ πλήθη Δέσποινα, τῶν ἀμέτρων μου κακῶν; τὶ δε ἐξαγγείλω σοι Ἁγνή; ἀπορῶ καὶ δειλιῶ ἀλλὰ βοήθει μου.

Πόθεν ἀπάρξωμαι λέγειν τὰ πονηρά, καὶ δεινά μου πταίσματα ὁ ταλαίπωρος ἐγώ; οἴμοι τὶ γενήσομαι λοιπόν; ἀλλὰ Δέσποινα καμὲ πρὸ τέλους οἴκτειρον.

Πᾶσαν ὁδὸν παροδεύσας ἁμαρτιῶν, σωτηρίας Ἄχραντε,

τρίβον εὗρον οὐδαμῶς· ἀλλὰ σοὶ προστρέχω ἀγαθή. Μὴ παρίδῃς ἐκ ψυχῆς μετανοοῦντά με.

Τοῦ μὲν θανάτου τὴν ὥραν διηνεκῶς, ἐννοῶ Παναγραντε, καὶ τὸ βῆμα τὸ φρικτόν, συνήθεια ὅλως δὲ κακῶν, δελεάζωμαι δεινῶς· ἀλλὰ βοήθει μοι.

Τῶν ἀγαθῶν ὁ φθορεὺς νῦν καθορῶν, γυμνὸν ἀπροστάτευτον, καὶ μακρὰν ἀπὸ Θεοῦ, γεγονότα θείων ἀρετῶν, καταπίνειν με ὁρμᾷ. Δέσποινα πρόφθασον.

Κανὼν τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ ά. ἦχ. ά. Ὠδὴν ἐπινίκιον.

Παθῶν ἐλεύθερόν με δεῖξον παμμάκαρ Ἰωσήφ.

Παθῶν ἀμαυρότητι, δεδουλωμένον, φαιδραῖς ἱκεσίαις σου, Μάρτυς Ἐλευθέριε, νῦν ἐλευθέρωσον, ὅπως ὡς δοῦλόν σε Χριστοῦ, θείαις ὑμνήσω ᾠδαῖς.

Αθλήσεως ἔλαμψας, καθαρωτάταις, αὐγαῖς Ἱερώτατε ἐπιχρώσας αἵματι, τὴν ἱεράν σου στολήν, καὶ γέγονας φωτοειδής, διὰ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Θεῷ προσκολλώμενος, καθαροτάτῳ, νοΐ ἐκ νεότητος, σαρκικοῦ φρονήματος, ψυχὴν ἐμάκρυνας, καὶ τῶν θαυμάτων δαψιλῆ, χάριν ἐπλούτησας.

Ως θρόνος πυρίμορφος τὸν Κτίστην φέρεις, ὡς ἔμψυχος θάλαμος καὶ τερπνὸν Παλάτιον, τὸν Βασιλέα χωρεῖς, γενόμενον ὅπερ ἡμεῖς Θεοχαρίτωτε.

Ἕτερος κανών. Θεῖον Ἐλευθέριον ἱερῆα τιμάω, Πάτερ.

Ὠδὴ ά. ἦχ. πλ. β΄. Ὡς ἐν ἠπείρῳ.

Θρόνῳ τῆς δόξης Κυρίου παρεστηκώς, σὺν Ἀγγέλων τάγμασιν, Ἐλευθέριε σοφέ, τοὺς ὑμνοῦντας πόθῳ σε ἀεί, ἐλευθέρωσον παθῶν ταῖς ἱκεσίαις σου.

Εκλελεγμένος ἐκ βρέφους σὺ τῷ Θεῷ, ἀνετέθης ἔνδοξε,

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ὥσπερ πάλαι Σαμουήλ· καὶ τῷ θείῳ Πνεύμασι χρισθείς, ὡς σοφὸς Ἀρχιερεύς, λαὸν ἐποίμενας.

Δόξα.

Ἱερουργὸς μυστηρίων τῶν τοῦ Χριστοῦ, γεγονώς, ἐλάμπρυνας, τὴν στολὴν τὴν ἱεράν, μαρτυρίου αἵματι Σοφέ, ἐν σταδίῳ καρτερῶς ἀγωνισάμενος.

Καὶ νῦν.

Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα παραγαγών, Θεὸς λόγος Πάναγνε, ἐξ ἀσπόρου σου γαστρός, ὑπὲρ νοῦν σεσάρκωται· διὸ Θεοτόκον σε πίστει ἀεὶ δοξάζωμεν.

Καταβ.

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε. Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε. Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ, καὶ ἐν εὐφροσύνῃ, ἀνυμνήσητε λαοί· ὅτι δεδόξασται.

Οὐκ ἔστιν Ἅγιος. Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ᾠδ. γ΄.

Ψυχὴν ἐμόλυνα αἰσχρῶς, Δέσποινα Θεοτόκε, ἐξ ἀμέτρων πταισμάτων, ὁ ταλαίπωρος ἐγώ· καὶ ποῦ λοιπὸν πορευθῶ, ἀπογνώσει ὅλος συνένοχος;

Τὸ κατ᾿ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, κατεσπήλωσα οἴμοι! ὑψηλόφρονι γνώμῃ ὁ ταλαίπωρος ἐγώ· καὶ ποῦ λοιπὸν πορευθῶ; ἀλλὰ σπεῦσον Παρθένε βοήθει με.

Οὐκ ἔστιν ὅλως ἐν βροτοῖς, ὅτι ἄθεσμα πράξας, γεννηθεὶς ἐν τῷ βίῳ, ὥσπερ ἐγώ, Ἀγαθὴ ἀσελγείαις τῶν δεινῶν· τὸ γὰρ θεῖον Βάπτισμα ἐμώλυνα.

Εἰς τέλος ἔφθασα κακῶν, Παναγία Παρθένε· σὺ βοήθησον τάχει· οὐρανὸς γὰρ καὶ ἡ γῆ, καταβοῶσα πικρῶς, τῶν ἀμέτρων πράξεων τὰ ἄτοπα.

Τοῦ Ἁγ. ᾠδ. γ΄.

Ὑπὲρ Χριστοῦ παθεῖν ἑλόμενος, ἀλγηδόνας φέρεις τοῦ

σώματος, ἐνηδυνόμενος σοφέ, ταῖς ὀδύναις καὶ θλίψεσιν· διὰ τοῦτο τὴν ἀνώδυνον, ζωὴν νῦν ἀπείληφας.

Θερμῷ τῷ πόθῳ τοῦ ποιήσαντος, Ἀθλητὰ θεόφρον κρατούμενος, τῷ πυρωθέντι σεαυτὸν ἐπιρρίπτεις τεχνάσματι, δροσιζόμενος τοῦ Πνεύματος, πυρὶ Ἐλευθέριε.

Ἐν ἱερεῦσιν ἱερώτατος, καὶ ἐν Μάρτυσι Μάρτυς στερρότατος, ἀναδειχθεὶς στέφος διπλοῦν, ἐκομίσω Μακάριε, τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ, διὰ παντὸς ὀπτανόμενος.

Θεοτοκίον

Ῥάβδου δυνάμεως ἐβλάστησας, τὸν Χριστόν, ἐν ᾧ στηριζόμεθα· σὲ γὰρ ἐτύπου Ἀαρών, Ῥάβδος ποτὲ βλαστήσασα, ἀγεώργητε Ἁγνή. Περιστερὰ Ἀειπάρθενε.

Οὐκ ἔστιν.

Νοὸς στερρότητι Σοφέ, ὁπλισάμενος χαίρων, τὴν ὁδὸν διηνύεις, τοῦ μαρτυρίου σου τόν, ἐθελουσίως προδούς, τοῖς ζητοῦσι, Μάρτυς Ἱερώτατε.

Ἐκ θείου Πνεύματος λαβών, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον μιμητὴς ἀνεδείχθεις, τῶν Ἀποστόλων σοφέ, σαγήνῃ μαρτυρικῇ, σαγηνεύων, λαοὺς πρὸς εὐσέβειαν

Δόξα Πατρί.

Λαμπρύνας θείαις ἀρεταῖς, τὴν ἀρχιερωσύνην, λαμπροτέραν εἰργάσω, τῇ πορφυρίδι τῶν σῶν, αἱμάτων καρτερικῶς, ἐναθλήσας, μάρτυς Ἐλευθέριε.

Καὶ νῦν.

Ἐκπλήττει νοῦν καὶ ἀκοήν, τὸ μυστήριον ὄντως, τῆς λοχείας σου Κόρη. Θεὸν γὰρ ὑπερφυῶς συνέλαβες ἐν γαστρί, καὶ τεκοῦσα μένεις Ἀειπάρθενε.

Καταβασ.

Τῷ πρὸ τῶν αἰώνων, ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα ἀρρεύστως Υἱῷ, καὶ ἐπ᾿ ἐσχάτων ἐκ Παρθένου, σαρκωθέντι ἀσπόρως,

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ — ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Χριστῷ τῷ Θεῷ βοήσωμεν, Ὁ ἀνυψώσας τὸ κέρας ἡμῶν, Ἅγιος εἶ Κύριε.

Αἴτησις. Κάθισμα Ἦχος Πλ. Β΄.

Ἐλεύθερον τὸν νοῦν, ἐκ παθῶν κεκτημένος, ἐγένου τῷ Θεῷ γνησιώτατον δοῦλον, καὶ πλάνην ἠλευθέρωσας, τοὺς καλούς σοι ποθήσαντας· ἐναθλήσας δέ, ὡς Ἱερεύς τε καὶ Μάρτυς. Ἐλευθέριε, διπλοῦν ἐδέξω τὸ στέφος πρεσβεύων σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα τὸ αὐτό. Καὶ νῦν Προεόρτιον. Τὸν Τάφον σου.

Ἀγάλλου ἡ Σιών. Βηθλεὲμ εὐτρεπίζου· ὁ πάντων συνοχεύς, τὸν Ἀστέρα προπέμψας, μηνύει τὴν ἄμετρον, ἑαυτοῦ συγκατάβασιν· ὃν γὰρ τρέμουσι, τῶν οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις, ὄντως τίκτεται ἐκ τῆς Παρθένου ἀτρέπτως, ὁ μόνος Φιλάνθρωπος.

Δ΄. Ὠδὴ τῆς Θεοτόκου. Χριστός μου.

Ἀγγέλων τάγματα, καὶ τὰ στρατεύματα, οὐρανῶν αἱ Δυνάμεις τοῦ σοῦ Υἱοῦ, φρίττουσι τὸ κράτος Ἁγνή· νῦν δὲ ἐγὼ ἀπογνωσθείς, ἀφοβίᾳ περιέχομαι.

Ἐξέστη ἅπασα ἡ γῆ καὶ ἔρριξε, καθορῶσα δεινῶς τε καὶ πονηρῶς, πράττοντα τὰ ἄτοπα, καὶ τοῦ Υἱοῦ σου τὴν πολλήν, εὐσπλαγχνίαν καταπλήττοντα.

Ναὸν ἐμόλυνα, κακῶς τοῦ σώματος, καὶ Ναοῦ τοῦ Κυρίου, ὅνπερ βροτοί, τρέμοντες εἰσέρχονται· ἐγὼ δὲ οἴμοι ἀναιδῶς, εἰσπορεύομαι ὁ ἄσωτος,

Μὴ δείξῃς Δέσποινα, μὴ δείξῃς ξένον με, ξενωθέντα τῆς σκέπης τοῦ σοῦ Υἱοῦ, ὅλως καὶ ἀνάξιον· ἀλλὰ ἀπέπλυνον κἀμέ, ἐκ τοῦ ῥύπου τῶν πταισμάτων.

Ὠδὴ Δ΄. τοῦ Ἁγίου. Ἐν Πνεύματι προβλέπω

Οὐ χάσματα λεόντων, οὐ βράσματα, πυρός, οὐ δεινῶν ἐπίτασις. τὸ εὔτονον τῆς σῆς, Ἱερομύστα ἐχαύνωσε καρτερίας,

ἀλλ' ὡς ἀδάμας τοῖς βασάνοις ἐνετρύφας, ζήλῳ θείῳ πυρπολούμενος.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ναμάτων ζωηρρύτων, τὸ στόμα σου πλησθέν, ποταμοὺς ἠρεύξατο, ἐνθέων διδαχῶν, Ἱερομάρτυς βυθίζοντας ἀνομούντων ἐρεσχελίας, καὶ ἀρδεύοντας καρδίας, τῶν ἐπιγνωκότων Χριστὸν τὸν Θεόν.

Μεγάλως σε δοξάζων, ὁ σὸς Δημιουργὸς ὑπὲρ οὗ προήρησο, τὸ πάσχειν Ἀθλητά, περιστερὰν καταπέμπει κομίζουσαν σοι, τροφὴν Ἀγγέλων ἰσαγγέλῳ γεγονότι, ἄθλων φαινοτάτων λαμπρότησιν.

Θεοτοκίον.

Ἐξέστησαν ὁρῶσαι, Ἀγγέλων στρατιαί! πῶς ὁ ἀθεόρητος μορφῇ τῇ καθ' ἡμᾶς, ἐκ σοῦ ὡράθη Παρθένε Θεοκυήτωρ· ὃν ἐκδυσώπει σωτηρίας ἀξιῶσαι, πάντας τοὺς πιστῶς σε δοξάζοντας.

Ἄλλος Χριστοῦ.

Ὑπῆρξε πρότερον, κατακαυχώμενος, ὁ πανώλεθρος Δράκων· ἀλλ' ἀναιδὴς ἤλεγκται ὁ ἄθλιος, τοῦ Ἱεράρχου τοῖς ποσίν, ἐν σταδίῳ συμπατούμενος.

Θωρακισάμενος, Σταυροῦ τὴν δύναμιν, ἱερώτατε Μάρτυς ὡς νικητὴς ἄριστος εἰσέδραμες ἐν περιφλέκτῳ κραββάτῳ, ὡς ἐν δρόσῳ ἀγαλλόμενος.

Δόξα Πατρί.

Ἐπὶ τοῦ σκάμματος, ἑστὼς διήλεγξας τοῦ τυράννου τὸ θράσος εἰδωλικὸν τοῦτον τροπωσάμενος Ἱερομάρτυς, ἀθλητά, ἀνδρικῶς ἀγωνιζόμενος.

Καὶ νῦν.

Ῥημάτων ἄκουσον, ἐμῆς δεήσεως Παναγία Παρθένε· σὺ γὰρ ἐλπίς, πάντων καὶ βοήθεια, τῷ ἐν ποικίλαις πειρασμοῖς, ἐκτενῶς προσκαλουμένων σε.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Καταβασία.

Ράβδος ἐκ τῆς ῥίζης Ἰεσσαί, καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας· ἐξ ὄρους ὁ αἰνετός, κατασκίου δασέος, ἦλθες σαρκωθεὶς ἐξ ἀπειράνδρου, ὁ ἄϋλος καὶ Θεός· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὠδὴ τῆς Θεοτόκου Ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Ἀδὰμ παρέβη μὲν ἐντολήν, μίαν σου Παρθένε τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἐξορία ὑπέπεσε· πῶς δὲ μοῦ θρηνήσω πταισμάτων ἄβυσσον, ἐγὼ ὁ ἀποστάτης, καὶ παραβάτης Θεοῦ ;

Φθορεύς μεν πάλλαι ἀναφανείς, καὶ ἀδελφοκτόνος Κάϊν, πρὶν ἀπὸ Θεοῦ κεκατάραται· τί δὲ καὶ ποιήσω ἐγὼ ὁ πάντολμος ; ψυχὴν γὰρ ἀποκτείνας, νῦν οὐκ αἰσχύνομαι.

Ησαῦ ἐζήλωσα τὸν δεινόν, ἐν γαστριμαργίᾳ καὶ τρυφῇ ψυχὴν καὶ σῶμα ἐμόλυνα, μέθῃ καὶ λαγνείᾳ ῥυπώσας βίον μου· καὶ τὶς λοιπὸν μὴ κλαύσῃ ἐμὲ τὸν ἄθλιον.

Τῷ θείῳ φέγγει σου Ἀγαθή, ἴασαί μου πάθη τῆς ψυχῆς, ἃ ὁ φθορεὺς μοὶ ἐνέσπυρε· ῥῦσαί με τῆς τούτου αἰχμαλωσίας πικρᾶς· γελᾷ γὰρ καθορῶν με, νῦν ἀπροστάτευτον.

Τοῦ Ἁγ. Ὠδὴ Ε΄. Τὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν.

Δολίαις μηχανώμενος, σιγᾶν σε λαλιαῖς, Μάρτυς ὁ ἐχθρὸς ὁ παμπόνηρος, γέλως ὁρᾶται τῇ σοφίᾳ σου, ὁ σοφιστὴς κακίας, κατασεσοφισμένος.

Ἐν ἅρματι αἰρόμενος τῶν θείων ἀρετῶν, Ἔνδοξε τὸ ὕψος ἐπέφθασας, τοῦ μαρτυρίου καὶ κατέρραξας, τῶν πονηρῶν δαιμόνων, τὸ ἐπηρμένον θράσος.

Ἰδεῖν τὴν ὡραιότητα, παθῶν τοῦ Ἰησοῦ, Ὅσιε σαυτὸν καθωράϊσας, τῶν μαρτύρων ὡραιότησι, καὶ πρὸς ἑαυτὸν μετέβης, στεφθεὶς λαμπρῷ στεφάνῳ.

Θεοτοκίον.

Ξενίζει πᾶσαν ἔννοιαν, τὸ θαῦμα σου Ἁγνή· τίκτεις γὰρ

Θεὸν μετὰ σώματος, καὶ τὸν τροφέα τρέφεις γάλακτι, πεῖραν ἀνδρὸς μὴ γνοῦσα αὐτὸς ὡς εἶδε μόνος.

Ἄλλως τῷ Θείῳ φέγγει. σου Ἀγαθή.

Ἰδὼν τὸ εὔτονον ὁ Χριστός, καὶ ἀκαταγώνιστον ὄντως, τῆς καρτερίας σου πάνσοφε, σοὶ ὡς τῷ Προφήτῃ τροφὴν οὐρανὸν ἐκπέμπει δι' ὀρνέου, σὲ ἐνισχύουσαν.

Οὐ δειλιάσασα ἡ σεμνή, καὶ ἱερωτάτη σου Μήτηρ, τῶν σῶν τυράννων ὠμότητα, σοῦ περιχυθεῖσα Μάρτυς τοῖς μέλεσι, τῷ ξίφει τελειοῦται, ὡς συναθλοῦσά σου.

Δόξα Πατρί.

Νικήσας πᾶσαν τοῦ δυσμενοῦς, τὴν κεκινημένην κατὰ σοῦ, Μάρτυς παράταξιν ἔφραξας, στόματα λεόντων εἰς ἡμερότητα αὐτῶν μεταποιήσας τὴν ἀγριότητα.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ Μητέρα σε τοῦ Θεοῦ, πάντες οἱ πιστοὶ θεοπρεπῶς, ὁμολογοῦντες Θεόνυμφε, λύσιν τῶν πταισμάτων καθικετεύομεν, παράσχου τῷ λαῷ σου, μόνη Πανύμνητε.

Καταβασία Ἦχος Α΄.

Θεὸς ὢν εἰρήνης, Πατὴρ οἰκτιρμῶν, τῆς μεγάλης βουλῆς σου τὸν Ἄγγελον, εἰρήνην παρεχόμενον, ἀπέστειλας ἡμῖν· ὅθεν θεογνωσίας, πρὸς φῶς ὁδηγηθέντες ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, δοξολογοῦμέν σε φιλάνθρωπε.

Τῆς Θεοτόκου Ὠδὴ ΣΤ΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν

Ὁ βίος μου ἄσωτος, ἡ ψυχή μου ῥυπαρά, καὶ ἡ ζωή μου πανάθλιος· τὸ δὲ σῶμά μου ὅλον ἐν τοῖς κακοῖς, δεινῶς κατεσπήλωσα· διὸ σπεῦσον Παρθένε καὶ βοήθει μοι.

Τὸ τέλος ἐφέστηκε, καὶ οὐ φέρω Ἀγαθή, τὸ σεινηδὸς ἐλέγχει μοι· παριστᾷ γάρ μοι πράξεις τὰς πονηράς, καὶ βίου τὸ ἄστατον, καὶ τὸ βῆμα πτοοῦμαι τοῦ Υἱοῦ σου Ἁγνή

Σαρκός μου τὴν πύρωσιν, ποταμὸς ὁ τοῦ πυρός, ὁ φοβε-

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ρὸς καὶ ἄσβεστος, ἀναμένει Πανάχραντε ἀληθῶς καὶ σκώληξ ἀκοίμητος· ἀλλὰ ῥῦσαι με τούτων ταῖς πρεσβείαις σου.

Σὺν τρόμῳ συνέχομαι, καὶ πτοοῦμαι Ἀγαθή, τοῦ πονηροῦ τὰ ἔνεδρα· πρὸ τοῦ τέλους γὰρ τρίζει μοι ὁ φθορεύς, ὀδόντας κατέχων με ὡς αἰχμάλωτον ὄντα καὶ γυμνὸν ἀρετῶν.

Τοῦ Ἁγίου Ὠδὴ ΣΤ'. Τὸν Προφήτην Ἰωνᾶν.

Ὁ ἐπίσημος κριός τῶν θαυμάτων τοῦ Χριστοῦ ; ὁ ποιμὴν ὁ λογικός, τῶν ἀγώνων ἡ τρυφή, δοξάζεται, Θεὸν δοξάσας οἰκείοις μέλεσιν.

Νευρωθεὶς ταῖς πρὸς Θεόν, ἀνανεύσεσι Σοφέ, ἐξενεύρισας ἐχθρόν, πολυμήχανον στερρῶς. ἀοίδιμε, Μαρτύρων κλέος, ἱερωσύνης κανών.

Πρὸς ἀσκήσεις καρτερῶν, πρὸς τὸ πῦρα ὑτομολῶν, κατεκοίμησας θηρῶν, τῶν ἀγρίων τὰς ὁρμάς, ἀκοίμητον, τὴν πρὸς τὸν κτίστην, ἔχων διάθεσιν.

Θεοτοκίον.

Ἁγιάσματος σκηνή, δεδειγμένη Μαριάμ, μιανθεῖσαν ἡδοναῖς, τὴν ἀθλίαν μου ψυχήν, ἁγίασον, καὶ θείας δόξης μέτοχον ποίησον.

Ἄλλος. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἐδείχθης πανάριστος, καὶ στερρὸς ἀγωνιστής, Ἱερομάρτυς ἔνδοξε μὴ φοβηθεὶς βασάνων τὰς προσβολάς· τὸ πῦρ δὲ ὑπεῖξέ σοι, καὶ σιδήρου ὀξύτην νῶτα δέδωκεν.

Ῥοαῖς τῶν αἱμάτων σου Ἐλευθέριε σοφέ, εἰδωλικὴν κατέκλυσας, δεισιδαίμονα πλάνην τῶν διωκτῶν, τὴν νίκην ἀράμενος, κατὰ τοῦ ἀρχεκάκου πολεμήτορος.

Ἡ γῆ μεν τοῖς αἵμασιν, ἐφοινίσσετο τοῖς σοῖς· ὁ δὲ ἀὴρ ἡγίασται τῷ καθαρῷ σου πνεύματι ἀληθῶς, πρὸς λῆξιν οὐράνιον, ἀνιόντι, παμμάκαρ Ἐλευθέριε.

Θεοτοκίον.

Ἡ Πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκοῦσα τοῖς βροτοῖς τὸν κυβερ-

νήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄστατον καὶ δεινόν, κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην, παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

Σπλάγχνων Ἰωνᾶν, ἔμβρυον ἀπήμεσεν, ἐνάλιος θήρ, οἷον ἐδέξατο· τῇ Παρθένῳ δέ, ἐνοικήσας ὁ Λόγος καὶ σάρκα λαβών, διελήλυθε, φυλάξας ἀδιάφθορον· ἧς γὰρ οὐχ ὑπέστη ῥεύσεως, τὴν τεκοῦσαν κατέσχεν ἀπήμαντον.

Αἴτησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς.

Ὡς καλλονὴν τῶν ἱερέων ὅσιε, καὶ προτροπὴν τῶν ἀθλοφόρων ἅπαντες, εὐφημοῦμεν καὶ αἰτοῦμεν σε, Ἱερομάρτυς Ἐλευθέριε. Τοὺς πόθῳ σου τὴν μνήμην ἑορτάζοντας, κινδύνων πολυτρόπων ἐλευθέρωσον, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Ἐπειδὴ εὔσπλαγχνε ζωοδότα, ὡς φιλάνθρωπος μόνος καὶ οἰκτίρμων Θεός, τὴν τῆς ψυχῆς μου σκοτόμαιναν· καὶ πανσθενεῖ δεξιᾷ σου Λόγε, τῶν παθῶν ἐλευθέρωσον τῆς αἰσχύνης, ὅπως τὸν Ἱεράρχην ὑμνήσω Ἐλευθέριον· αὐτὸς γὰρ ὄντως ἐκ μήτρας ἐγνωρίσθη σοι, καὶ καθηγίασται, καὶ ἀνετέθη σοι, ὡς Σαμουήλ, ἀπὸ μητρὸς ἱερᾶς σοὶ τῷ Κτίσαντι, πρεσβεύων ἀπαύστως ὑπὲρ πάντων ἡμῶν.

Τῇ 15 Δεκεμβρίου. Ἄθλησις τοῦ Ἁγίου Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου Στίχοι.. Ἐλευθέριος, ὡς ἀδουλόνους φύσει. Σπάθας θεωρῶν, οὐκ ἐδουλοῦτο, πλάνῃ, Δῖον Ἐλευθέριον δεκάτῃ πέφνε φάσγανα πέμπτῃ.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἡ Ἁγία Ἀνθία. ἡ μήτηρ τοῦ ἁγίου Ἐλευθερίου, περιχυθεῖσα τῷ τοῦ Υἱοῦ νεκρῷ ξίφει τελειοῦται. Στίχ. Δίδωσι μήτηρ νεκρικὸν κόσμου τέκνῳ. Αὐτῇ ἑαυτὴν συγκεκομένην σπάθαις.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Κορέμμων, ὁ Ἔπαρχος, πιστεύσας τῷ Χριστῷ καὶ βαπτισθεὶς ξίφει τελειοῦται. Στιχ. Ἀθλήσεως οὐκ εἶχε Κορέμμω κόρου, ἕως ἐτμήθη τὸν αὐχένα τῷ ξίφει.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, οἱ δύο Δήμιοι, οἱ πιστεύσαντες τῷ Χριστῷ ξίφει τελειοῦνται. Στίχ. Θεὸν σὲ γνόντας Δημίους δύω Σῶτερ. Ἄλλοι κατακτείνουσι δήμιοι ξίφει.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἄθλησις τῆς ἁγίας Ὁσιομάρτυρος Σωσάννης.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Ἐλευθερίου τοῦ Κουβικουλαρίου (θαλαμηπόλου) Στιχ. Ἐλευθέριος οὐχ ὑπέπτηξας ξίφος.

Ἐλεύθερον γὰρ εἶχε νοῦν παντὸς φόβου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου Μάρτυρος Βάκχου τοῦ νέου. Στιχ. δεύτερόν τις μηδὲ Βάκχον τὸν νέον, ἐν ταῖς ἀθληταῖς ταττέτω διὰ ξίφους.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Παύλου τοῦ Νέου, ἀσκήσαντος ἐν τοῖς χρόνοις τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐν τῷ ὄρει Λάτρῳ.

Εἰ καὶ νεωστὶ ὤφθη Παῦλος τῷ βίῳ. Ἀλλ' οὖν ἴσος πέφηναι τοῖς πρὶν πατράσιν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Στεφάνου Ἀρχ. Σουρόζας Ρώσσου. καὶ τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχ. Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, ἤτοι κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, καὶ ἤρχισε νὰ ἑορτάζεται ἡ ἑορτὴ τῶν Χριστουγέννων. Κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου· εἰ τύχει Σάββατον ἢ Κυριακή, γίνεται κατάλυσις καὶ εἰς ἰχθύας. Ταῖς τῶν σῶν Ἁγίων πρεσβείαις ὁ Θεὸς ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς Ἀμήν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου ᾠδὴ ζ'. Δροσοβόλον.

Ἑπταπλάσιον τὴν φλόγα μοι ἐξέκαυσε, τὴν τῶν παθῶν ὁ δόλιος, ταῖς μοιχείαις δὲ τῆς καρδίας ὅλον θανατοῖ· ἀλλ' ἄρδευσον ρείθροις τῶν ἐμῶν δακρύων Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἀπώσῃ με.

Ἐπιγόμενον τῷ βόθρῳ τῶν πταισμάτων μου, μή με ἐάσῃς Δέσποινα· καὶ γὰρ βλέπων με ἀπογνῶντα ὄντα ἀγαθή, γελᾷ ὁ παμπόνηρος ἐχθρὸς ἀλλ' αἰτήσου κραταιᾷ χειρὶ ἀνάστησον.

Φοβερὸν μὲν τὸ κριτήριον ταλαίπωρε, ψυχή μου καὶ ἀναίσθητε, καὶ ἡ κόλασις ἀτελεύτητός τε καὶ φρικτή· ἀλλ' ὅμως νῦν πρόσπεσον Μητρί, τῇ τοῦ Κριτοῦ σου καὶ Θεοῦ, καὶ τὶ ἀπέγνως σαυτήν ;

Ἐπὶ σὲ τὴν πᾶσαν Δέσποινα ἐλπίδα μου, ἀνέθηκα ὁ ἄσωτος· μὴ ἀποστρέψῃς ἀπ' ἐμοῦ τὸ πρόσωπόν σου νῦν· μὴ σπλάχνω φιλάνθρωπα τὰ σά, κλείσῃς μοι Μῆτερ τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ βοήθει μοι.

Ἐσκοτίσθην ὁ ταλαίπωρος Πανάχραντε, τῷ πλήθει τῶν ἀμέτρων κακῶν, καὶ ἠλλίωμαι τῆς ψυχῆς τὸ ὄμμα καὶ τὸν νοῦν· διό με φωτός σε ταῖς αὐγαῖς, πρὸς ἀπαθείας γλυκασμὸν θᾶττον εἰσήγαγε.

Τοῦ Ἁγίου ᾠδὴ ζ'. Τῶν ἐν καμίνῳ Παίδων σου. Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Μεγαλυνέσθω ἔκραζες σοφέ, στρεβλούμενος, νῦν ἐν τῇ σαρκί μου ὁ Χριστός· οὐ δειλιῶ τὰς πυρακτώσεις τῶν λεβήτων, οὐ πτοοῦμαι θάνατον, οὐ τῶν θηρῶν τὰς ὁρμὰς διὰ τὴν πάντων ζωήν.

Μόνου Θεοῦ τὸ κάλλος ἐκζητῶν, μόνης αὐτοῦ δόξης καὶ τυχεῖν ἐπιποθῶ. Στρεβλούσθω μου καὶ πυρακτούσθω μου πᾶν μέλος, ἀνεβόας ἔνδοξε· ἐλευθερίαν ζητῶ, καταδουλοῦσαν Χριστῶ.

Ἀποσκοπῶν τὴν μένουσαν ζωήν, Μακάριε, κόσμῳ ἐνεχρώθης ἀληθῶς καὶ ὡς χρυσὸς τῶν αἰκκισμῶν δοκιμασίᾳ, πυρωθεὶς ἐξέλαμψας, ἀποτεθεὶς θησαυροῖς, ἐπουρανίων μονῶν.

Θεοτοκίον.

Καθαρωτάνην μόνην σε εὑρών, πανάμωμε, Λόγος καθαιρώτατος Θεοῦ, σοῦ ἐκ γαστρὸς ἀποτεχθείς, πιστοὺς καθαίρω. μολυσμοῦ Θεόνυμφε, προγενουμένου ἡμῖν, ἐξ ἀκρασίας παθεν ,

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Ἄλλος οἱ παῖδες.

Τυράννων ἤλεγξας θράσος, καὶ Βασιλέων ὠμότητα· καὶ γὰρ μέσον πυρὸς ἡπλωμένος, Παμμάκαρ ἀνέμελπες. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐξέστησαν καθορῶντες τὰ τῶν Ἀγγέλων στρατεύματα, Ἱεράρχα τὴν σὴν καρτερίαν· δι' ἧς καταβέβληκας, στερρῶς ἀγωνιζόμενος, τὸν δεινὸν κοσμοκράτορα.

Μαρτύρων χοροστασίαις, Ἀρχιερέων σύλλογος, καὶ Ἀγγέλων πληθύς, εὐφροσύνης πλησθέντες ἀγάλλασθε, ἐπὶ τῇ θείᾳ μνήμῃ νῦν, τοῦ Ἱεράρχου καὶ Μάρτυρος.

Δόξα Πατρί.

Ἁγίας ῥίζης ὡς ἄνθους, ἐλευθερίας φερώνυμε, ἀπὸ θείας Μητρός, ἐκβλαστήσας, ὡς καρπὸς ἱερώτατος, μαρτυρικοῦ δι' αἵματος, τῷ Χριστῷ προσενήνεξαι.

Καὶ νῦν.

Ἁγίων ἁγιωτέρα, ἐπουρανίων Δυνάμεων, ἀσυγκρίτως πασῶν ἀνεδείχθης, Μητροπάρθενε Δέσποινα, ὡς τὸν Χριστὸν κυήσασα, τὸν Δεσπότην τῆς κτίσεως.

Καταβασία.

Οἱ παῖδες εὐσεβείᾳ συντραφέντες, δυσσεβοῦς προστάγματος καταφρονήσαντος, πυρὸς ἀπειλὴν οὐκ ἐπτοήθησαν, ἀλλ' ἐν μέσῳ τῆς φλογὸς ἑστῶτες ἔψαλλον. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῆς Θεοτόκου, ᾠδὴ ή. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίοις,

Τῆς Τριάδος τὸν ἕνα Θεὸν ἡ τέξασα, καὶ ἀγκάλαις βαστάσασα Μητροπάρθενε σβέσον τῶν παθῶν, τὴν περίφλογον κάμινον, καὶ δακρύων ῥείθροις, ἀπόπλυνον ψυχήν μου.

Παρουσίαν θανάτου φρίττω Πανάχραντε, καὶ τὴν κρίσιν ἐκείνην ὅλως οὐ δέδωκα· πράττειν δὲ κακὰ οὐδὲ ὅλως ἀφίσταμαι· οἴκτειρον καὶ σῶσον πρεσβείαις σου πρὸ τέλους.

Στεναγμοὺς ἀσιγήτους Δέσποινα δώρησαι, καὶ δακρύων

πηγήν μοι ἵνα ἐκπλύνω μου, πταίσματα πολλά, καὶ ἀνίατα τραύματα, ὅπως ἐπιτύχω, ζωῆς τῆς αἰωνίου.

Τῶν κακῶν μου τὰ πλήθη σοὶ ἐξηγόρευσα· ὡς οὐδεὶς γὰρ ἐν κόσμῳ ἄλλως παρώργισα, Δέσποινα Θεόν, τὸν Υἱόν σου καὶ Κύριον, τούτῳ μὲν ἐν τάχει, κατάλληξον εὐχαῖς σου.

Μὴ μὲ στήσῃς ἐν ὥρᾳ Δέσποτα κρίσεως, μετὰ τῶν κατακρίτων ὁ φύσει εὔσπλαγχνος· ἀλλὰ σῆς Μητρός, ταῖς πρεσβείαις ἐλέησον, καὶ τοῖς δεξιοῖς σου με σύνταξον προβάτοις.

Τοῦ Ἁγίου Ὠδὴ Η'. Οὐ φρίττω σοι.

Ἀθλήσει ἠνθήσατε, φυτὰ ὡς εὐθαλῆ, βασάνοις κοσμούμενοι, Μαρτύρων καλλονή· καὶ νῦν Παραδείσου ἄνθη ὤφθητε, θείαν εὐοσμίαν, ἐκπέμποντες ἐνθέως.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ῥανίσιν αἱμάτων σου, τεχθέντος ἐξ αὐτῆς, τὸ αἷμα τὸ ἴδιον, ἡ μήτηρ προσκυνᾷ· τῷ σῷ γὰρ λειψάνῳ, συμπλακεῖσα σεμνῶς, ξίφει τελειοῦται, καὶ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰάσεων νάματα, θαυμάτων ποταμούς, προχέει τοῖς χρῄζουσιν, ἡ θήκη σου σοφέ, ἐκπλύνοντας ῥύπον, ψυχοφθόρων παθῶν, Μάρτυς Ἱεράρχα· διὸ σὲ εὐφημοῦμεν.

Θεοτοκίον.

Ὡς ὄμβρος ἐν μήτρᾳ σου, κατῆλθεν ὁ Χριστός, καὶ πᾶσαν κατήρδευσε, τὴν κτίσιν ἀληθῶς, ξηράνας Παρθένε, θολεροὺς ποταμούς, εἰδωλομανίας, ὁ μόνος εὐεργέτης.

Ἄλλος ἐκ φλογός.

Ὡς δεκτὸν ἱερεῖον ὁλοκαυτούμενον, τῷ πυρὶ τῶν βασάνων, Πάτερ ἀοίδιμε, θείαν ὡς ὀσμήν, πρὸς ὕψος τὸ οὐράνιον, τὴν εὐχαριστίαν ἀνέμελπες ἐνθέως.

Πεποιθὼς ὥσπερ λέων ἀνόμοις ἤλεγξας, καὶ πολλῇ παρρησίᾳ στόματα ἔφραξας, τῶν εἰς τὸν Θεόν, τῶν ἁπάντων καὶ Κύριον, πάλλαι δυσφημούντων, ἐχθρῶν ἀθεωτάτων.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Δόξα Πατρί.

Ἀνυψῶν Ἱεράρχα, πιστῶν τὸ φρόνημα, ἐταπείνωσας θράσος, καὶ καταβέβληκας, τῶν εἰς τὸν Θεόν, ἀσεβούντων καὶ ἔμελπες. Σὲ ὑπερυψοῦμεν. Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας, τῆς σῆς Πανύμνητε, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν ὑλομανήσασαν, πρόριζον ἐξῆρανε καὶ ἀνεβλάστησε, τὴν τῆς εὐφροσύνης, Παρθένε εὐλογίαν.

Καταβασία.

Θαύματος ὑπερφυοῦς ἡ δροσοβόλος, ἐξεινόνισε κάμινος, τύπον· οὐ γὰρ οὓς ἐδέξατο φλέγει νέους, ὡς οὐδὲ πῦρ τῆς θεότητος, Παρθένου ἣν ὑπέδυ νηδύν· διὸ ἀνυμνοῦντες ἀναμέλψωμεν. Εὐλογείτω ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς Θεοτόκου Ὠδὴ Θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον.

Ἰδοὺ προσέρχομαι σοὶ Πανάχραντε, φόβῳ πολλῷ καὶ πόθῳ τὴν ἰσχὺν ἐπιστάμενος, τῆς πολλῆς πρεσβείας ἐγὼ ὁ δοῦλός σου· μέγιστα γὰρ ἰσχύει, ὦ Παντευλόγητε, δέησις Μητρὸς πρὸς τὸν Υἱόν· σπλάγχνοις γὰρ κάμπτεται.

Χορὸς παράλαβε Ἀρχαγγέλων τε, καὶ τὴν πληθὺν τῶν ἄνω στρατευμάτων καὶ Πρόδρομον, Ἀποστόλων δῆμος καὶ Προφήτας τε, Μάρτυρας, καὶ Ὁσίους, Ἱερομάρτυρας, καὶ πρεσβείαν ποίησον Ἁγνὴ ὑπὲρ ἡμῶν πρὸς Θεόν.

Καὶ νῦν καὶ τότε τὴν σὴν βοήθειαν εὕρον Ἁγνὴ ἐν ᾗ ὅταν ἐκλείπῃ τὸ πνεῦμα μου, τῶν δαιμόνων θᾶττον λυτρουμένη με, ῥῦσαι τῆς τυραννίδος τούτων Πανάχραντε καὶ μὴ μὲ ἐάσῃς ἀγαθή, παραδοθῆναι αὐτοῖς.

Κριτὴν οἰκτίρμονα καὶ φιλάνθρωπον, τὸν σὸν Υἱὸν ἐκδέχωμαι Ἁγνή, μὴ ὑπερίδῃς με· ἀλλ' αὐτόν μοι ποίησον εὐΐλατον, στῆσαι ἐκ δεξιῶν με, τότε Πανύμνητε, τοῦ ἀχράντου βήματος αὐτοῦ· εἰς σὲ γὰρ ἤλπισα.

Ἀρχαὶ Ἀρχάγγελοι, Κυριότητες, καὶ Σεραφείμ, Δυνάμεις, Ἐξουσία, καὶ Ἄγγελοι, θρόνοι πολυομμάτοις σὺν τοῖς Χερουβίμ, νῦν τὸν δεδοξασμένον τόκον σου σέβοντες, σὲ Παρθενομῆτορ εὐλαβῶς ἀεὶ δοξάζωμεν.

Τοῦ Ἁγ. ᾠδὴ Θ΄.

Στόμα Θεοῦ γεγονὼς ἐκ τοῦ στόματος, τοῦ ἀλλοτρίου λαὸν ματαιόφρονα, ἀφαρπάσας ἔδειξας κληρονόμον χάριτος, ἐναθλήσας στερρῶς σὺν Ἱερεῦσι, καὶ ἀθληταῖς κατοικεῖς Ἐλευθέριε.

Ἡ καθαρὰ μυροθήκη τοῦ Πνεύματος τῶν ἀρετῶν τε τερπνὸν καταγώγιον, ὁ ἀμνὸς ὁ ἄκακος, ὁ λαμπτὴρ ὁ ἄδυτος, Ἱεραρχῶν ἡ κρηπὶς καὶ τῶν δογμάτων, ἀνεφημίσθω πιστῶς Ἐλευθέριος.

Φῶς κατοικεῖς ἀληθῶς τὸ ἀνέσπερον, φῶς χρηματίσας ἡλίου φαιδρότερον· διὸ τοὺς τὴν μνήμην σου, τὴν φωσφόρον σήμερον, ἐπιτελοῦντας παθῶν ἀχλύος ῥῦσαι, ταῖς πρὸς Θεὸν λιταῖς Ἐλευθέριε.

Θεοτοκίον

Φεῖσαι ἡμῶν τῶν ὑμνούντων σου Κύριε, τὴν ἐκ Παρθένου ἀνέκφραστον Γέννησιν, πειρασμῶν ῥυόμενος, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων, ταῖς ἱκεσίαις αὐτῆς τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὡς εὐεργέτης καὶ μόνος φιλάνθρωπος.

Ἄλλος Θεὸν ἀνθρώποις.

Τεμὼν μαχαίρᾳ τῶν θείων λόγων σου, τὴν κεφαλὴν τοῦ ψεύδους Ἐλευθέριε Ὅσιε, τοῦ Χριστοῦ παρέσχες τὰ νικητήρια, πίστει καὶ ἀληθείᾳ· ὅθεν τιμῶμέν σε, ὡς τροπαιοφόρον οἱ πιστοί, καὶ θεῖον κήρυκα.

Ἐκ γῆς ἀπάρας σοφὲ τὸ φρόνημα, τὸ τῆς ψυχῆς πρὸς μόνην τοῦ Δεσπότου τὴν ἔφεσιν, τοῦτο, νοητῶς, Πάτερ ἀνύψωσας· ὅθεν σαρκὸς ἠρνήσω, πᾶσαν εὐπάθειαν, καὶ ἐγκαρτερῶν ἐν τοῖς δειναῖς, στερρῶς ἐνήθλησας.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Δόξα.

Ροαῖς αἱμάτων τῆς σῆς ἀθλήσεως, την ἱερὰν κοσμήσας σου στολὴν Ἱερώτατε, εἰς ἐπουράνιον σκηνὴν τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τέλος εἰσέδυς τοῦ μαρτυρίου σου· ἔνθα μνημονεύεις καὶ ἡμῶν τῶν εὐφημούντων σε.

Καὶ νῦν.

Υμνεῖν τὸν τρόπον τὸν ὑπερθαύμαστον, τῆς ὑπὲρ νοῦν καὶ ξένης σου κυήσεως Πάναγνε, ἀπορεῖ ἀνθρώπων τὰ συστήματα· πάντα γὰρ ὑπερέχει νοῦ καὶ διάνοιαν, καὶ νοήσεις πάντων λογισμῶν, καὶ τὴν τῶν λόγων ἰσχύν.

Καταβασία.—Μεγάλυνον ψυχή μου τὴν τιμιωτέραν καὶ ἐνδοξοτέραν τῶν ἄνω στρατευμάτων.

Μυστήριον ξένον, ὁρῶ καὶ παράδοξον! οὐρανὸν τὸ σπήλαιον· θρόνον Χερουβικὸν τὴν Παρθένον· τὴν φάτνην χωρίον· ἐν ᾧ ἀνεκλίθη ὁ ἀχώρητος Χριστὸς ὁ Θεός· ὃν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνομεν.

Ἐξαποστειλάριον. Ὁ Οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Χριστῷ προσήγαγες Πάτερ, πιστῶν ἀγέλας ὡς ποιμήν· σοὶ δὲ προσφῦσα τῷ μόσχῳ ὡς δάμαλις ἡ τεκοῦσα, συνεινηρέθη· μεθ' ἧς σὲ νῦν Ἐλευθέριε μέλπω.

Θεοτοκίον ὅμοιον.

Καὶ σὲ μεσίτριαν Κόρη, προβάλλομαι Παναγία, πρὸς τὸν ἐκ σοῦ γεννηθέντα, ὅπως κολάσεως πάσης, ἀπαλλαγῶ καὶ βασάνων, τῶν αἰωνίων ὁ τάλας.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν στίχους δ'. Εἰς ἦχον ά.

Τῶν Οὐρανίων ταγμάτων.

Τῆς Ἐκκλησίας προστάτης Πάτερ γενόμενος, ὡς Εὐανθίας γόνος, τῆς θεόφρονος ὄντως, καὶ μύστης Ἀποστόλων ὡς ἀληθῶς, πρὸς τὸν Θεὸν ἐπιστρέφεις λαούς, τοὺς πρὶν ἀφρόνως τὸ σέβας οἷα θεοῖς ; ἀπονέμοντας τοῖς δαίμοσιν.

Τὴν ἱερὰν ἀμπεχόνην σοι περιέθετο, ὡς Ἱεράρχην χρίσας, ἀγασθεὶς τοῦ σοῦ κάλλους, ἔνδον Θεοφόρε τὸ τῆς ψυχῆς, ὁ Θεόφρων Ἀνίκητος, καὶ οἰκουμένης ἁπάσης θεῖος φωστήρ, ἀνεδείχθης ἱερώτατε.

Τῶν ἐπιτόκων γυναίων Πάτερ κηδόμενος, ἐλευθερίαν δίδως, τῷ Ναῷ σου φοιτώσαις· εὔπλοιαν δὲ πάλιν ἄλλοις θερμῶς, ἐξαιτοῦσιν ἐπέδωκας· καὶ τοῖς νοσοῦσιν ὑγείαν σὺ χορηγεῖς, διαλάμπων ἐν τοῖς θαύμασιν.

Τοῦ Μαρτυρίου τοὺς ἄθλους στερρῶς ὑπήνεγκας, Ἀδριανοῦ μὴ πτήξας, τὰς δριμείας κολάσεις, ἔρωτι τοῦ Κτίστου ὅλος ἀλούς, Ἐλευθέριε πάνσοφε· καὶ τὴν τεκοῦσαν σε σύναθλον προσλαβὼν ἀνελόλυθας γηθόμενος.

Δόξα Πατρί. ἦχος β'.

Ως τῆς ἐλευθερίας ἐπώνυμος, τῆς ἱερᾶς διπλοΐδος Πάτερ κατηξίωσαι, καὶ νεανικῶς τὴν εὐσέβειαν διδάσκων, τῶν πρακτέων τοὺς λόγους ἡμῶν ἐξεπαίδευσας. Ὅθεν τὴν μαρτυρικὴν ἔνστασιν, ἐκτελέσας ἐν ἀμφοτέροις Ἐλευθέριε τὸ καύχημα ἐπληρώσω Χριστόν. Ὃν μὴ ἐλείπεις πρεσβεύων σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν Προεόρτιον, ὁ αὐτός.

Ἰδοὺ καιρὸς ἤγγικε τῆς σωτηρίας ἡμῶν· εὐτρεπίζου Σπήλαιον, ἡ Παρθένος ἐγγίζει τοῦ τεκεῖν. Βηθλεὲμ γῆ Ἰούδα, τέρπου καὶ ἀγάλλου, ὅτι ἐκ σοῦ ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν. Ἀκουσατε ὄρη καὶ βουνοί, καὶ τὰ περίχωρα τῆς Ἰουδαίας· ὅτι ἔρχεται Χριστός, ἵνα σώσῃ ὃν ἔπλασεν ἄνθρωπον ὡς φιλάνθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ τὰ τυπικὰ ἐκ τοῦ κανόνος ᾠδὴ γ'. καὶ στ'.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον ἦχος βαρύς. Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὁσίου αὐτοῦ. Τί ἀνταποδώσομεν τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων. Πρὸς Τιμόθεον β'. ἐπιστολῆς Παύλου τὸ ἀνάγνωσμα.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν, μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ Εὐαγγελίῳ, κατὰ δύναμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς, καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ· οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ' ἰδίαν πρόθεσιν, καὶ χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸς χρόνων αἰωνίων· φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ Εὐαγγελίου, εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κήρυξ καὶ Ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος. Δι' ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω· ἀλλ' οὐκ ἐπαισχύνωμαι οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκας, ἐπεὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐστι τὴν παρακαταθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων, ὧν παρ' ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διὰ πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν. Οἶδας τοῦτο ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστὶ Φύγγελος καὶ Ἑρμογέννης. Δώῃ ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρῳ οἴκου ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε καὶ τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπαισχύνθη· ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ρώμῃ σπουδαιότερον ἐζήτησέ με καὶ εὗρε. Δώῃ αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε βέλτιον σὺ γινώσκεις.

Ἀλληλούϊα ἦχος β'.

Οἱ Ἱερεῖς σου Κύριε, ἐνδύσωνται δικαιοσύνην. Ὅτι ἐξελέξατο Κύριος τὴν Σιών.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐπορεύετο Ἰησοῦς τοῖς Σάββασι διὰ τῶν σπορίμων καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχυας. Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ. Ἴδε τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς Σάββασιν, ὃ οὐκ ἔξεστι.

Καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς. Οὐδέποτε ἀνέγνωτε τί ἐποίησε Δαυΐδ, ὅτε χρείαν ἔσχε, καὶ ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ; πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν, εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι ; Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς. Τὸ Σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ Σάββατον, ὥστε Κύριός ἐστι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Σαββάτου. Καὶ εἰσῆλθεν πάλιν εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐξηραμμένην ἔχων τὴν χεῖρα, καὶ παρετήρουν αὐτῷ ἐν τοῖς Σάββασι θεραπεύσι αὐτὸν ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ. Καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ἐξηραμμένην ἔχοντι τὴν χεῖρα. Ἔγειραι εἰς τὸ μέσον. Καὶ λέγει αὐτοῖς. Ἔξεστι τοῖς Σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι ; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀποκτεῖναι ; Οἱ δὲ ἐσιώπων. Καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμννος ἐπὶ τῇ πορώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ. Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου· καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

Μεγαλυνάριον.

Χαίροις Ἐλευθέριε ἀθλητά, χαίροις Ἱεράρχα Ἐκκλησίας τῆς τοῦ Χριστοῦ, χαίροις Ἀποστόλων ὁμότροπε· καὶ πάντων τῶν σὲ ἀνευφημούντων προστάτα μέγιστε.

Κοινωνικὸν εἰς μνημόσυνον αἰώνιον ἔσται δίκαιος.

Τέλος τῆς ἀκολουθίας.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ

Ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ. Μετὰ τὸ Εὐλογητὸν Κύριε εἰσάκουσον, εἶτα τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὸ τροπάριον πρὸς τὴν Θεοτόκον ἐκτενῶς, ἦχος δ'.

Τὰς τῇ εἰκόνι σου τῇ θείᾳ πεσόντας, καὶ τὴν ἀντίληψιν

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

τὴν σὴν αἰτουμένους ὡς συμπαθὴς ἐλέησον Παμμάκαρ αὐτούς, νέμε τούτοις ἅπαντι σαῖς λιταῖς σωτηρίας, χαίροντας ἀπόλυτον, τῇ τῆς χρείας πληρώσει, μὴ ἀποτρέψῃς Ἅγιε κενούς, τοὺς προσφυγόντας εἰς σὲ Ἐλευθέριε.

Δόξα καὶ νῦν. Οὐ σιωπήσωμεν. Ὁ Ν. ὁ Κανὼν Ἀθαν. τοῦ Παριου.

Ὠδὴ ά. Ἦχος πλ. β΄. Ὡς ἐν Ἠπείρῳ πεζεύσας.

Ὡς παρρησίαν μεγάλην πρὸς τὸν Θεὸν κεκτημένον ἔρχομαι, σὲ θεόφρων δυσοπεῖν, εὐμενῶς προσδέχου τὰς λιτάς, ἃς προσάγειν, σοὶ τολμῶ ὑπὲρ τῶν δούλων σου. Ἱεραρχίας ἐκλάμψας ταῖς ἀρεταῖς, ἱεράρχης γέγονας Ἐλευθέριε λαμπρός, ἀναφέρων Μάκαρ πρὸς Θεὸν τὰς δεήσεις τῶν πιστῶν, ἃς καὶ νῦν ἄναγε.

Δόξα Πατρί.

Ὑπ' Ἀνικήτου τὸ χρίσμα ἀναλαβὼν Ἱερεὺς ἀναδέδειξας ἀξιόθεος σοφὲ καὶ μεσίτης ἔνθεος ὁμοῦ, μεσιτεύων τῷ Θεῷ ὑπὲρ τοῦ πλάσματος.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Φαεινοτάταις ἀκτῖσι πᾶσαν τὴν γῆν ὁ ἐκλάμψας Ἥλιος ἐξ ἁγίας σου γαστρὸς καταυγάζει Δέσποινα, δι' ὧν, φωτισθέντες σὲ Θεοῦ μητέρα σέβομεν.

Ὠδὴ γ΄. Οὐκ ἔστι Ἅγιος ὡς Σύ.—Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ὁ πάντα βλέπων ὡς Θεός, σὲ ἀνάγει εἰς ὕψος τῆς λυχνίας τῆς θείας, οἷα φῶς τῶν ἀρετῶν, καὶ γέγονας ὁδηγός, τῶν ἐν σκότει, Μάκαρ Ἐλευθέριε.

Χριστὸν ὃν ἔσχες βραβευτήν, ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας, ἐναθλῶν ταῖς βασάνοις, αὐτὸν αἴτησαι καὶ νῦν, ἐπηρείας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ πταισμάτων λύσιν μοι.

Ὁ κλῆσιν ἔχων ἐκ Θεοῦ, Ἐλευθέριε τρισμάκαρ, ἐλευθέρωσον ὄντας, ἐν ταῖς δωρήσασθαι πέδαις τῶν δεινῶν, καὶ δίδου πᾶσιν εὑρεῖν τουτων λύσιν Ἅγιε δεόμεθα.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ Ν. ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Καὶ νῦν.

Ἰδοὺ πᾶσαι γενεαὶ μακαρίζουσι πίστει, τὴν τὸν ἄχρονον Λόγον, ἐν σώματι χρονικῶς, τεκοῦσαν ὑπερφυῶς, καὶ Παρθένον πάλιν διαμένουσαν.

Ὠδὴ δ΄. Χριστός μου δύναμις.

Τὴν σὴν ἀντίληψιν, αἰτεῖ ὁ δοῦλός σου, τὴν σὴν γνοὺς παρρησίαν πρὸς τὸν Θεόν. Μέλπει δὲ κράζει σοι, μετὰ θερμότητος πολλῆς, Πάτερ σῶσον Ἐλευθέριε.

Τὸ πῦρ τὸ ἔνοικον, τὸ πῦρ τὸ ἔνολον, τὸ τῆς θείας ἀγάπης, ἐν σοὶ νικᾷ τοῦτο τὸ ὁμόδουλον, αὐτὸ ὑπάνειψον κἀμοὶ πρὸς τὸν Κτίστην Ἐλευθέριε.

Χρηστὴν ὁ δοῦλος σου ἐλπίδα ἔσχηκε, σῆς τυχεῖν βοηθείας ὧν ἐν δεινοῖς. Ὅθεν καὶ προσέδραμεν εἰς τὴν σεπτήν σου Εἰκόνα Ἐλευθέριε Πανόλβιε·

Θεοτοκίον.

Μαρία πάναγνε, παθῶν τὴν σύγχυσιν τῆς ἐμῆς διανοίας καὶ πειρασμῶν, ζάλην διασκέδασον, τῆς ἀπαθείας τὴν πηγὴν ὡς τεκοῦσα Μητροπάρθενε.

Ὠδὴ Ε΄. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Κατὰ ἀνθράκων φλογερῶν ὅλος ἐκτανθεὶς ὑπὲρ Χριστοῦ φλόγας κατάσβεσον θλίψεων, τῆς δὲ θείας δρόσου τυχεῖν, ἐξαίτει θερμῶς τοὺς σὲ προσκαλουμένους ὦ Ἐλευθέριε.

Πολλῶν ἐν βίῳ τῶν ἀλγηνῶν, καὶ τῶν δυσχερῶν ἀπαλλαγήν, τῷ σῷ ἱκέτῃ κατάπεμψον· σὲ γὰρ ἔχων πρὸς τὸν Θεόν, προστάτην θερμόν, αἰτεῖται σοῦ τὴν χάριν τὴν ἀκαταίσχυντον.

Δόξα Πατρί.

Τρωθεὶς τῷ ἔρωτι τοῦ Χριστοῦ, τὰς ποικιλοτρόπους σου ποινάς, ὅλως οὐκ ἔπτηξας κράτιστε, εἰδὼς τούτου λόγον Θεοῦ, καὶ ὄντως Θεόν, ὦ πρέσβευε παμμάκαρ ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ὑποφανοῦσι Προφητικαί, ῥήσεις Παναγία, διὰ πλειόνων

συμβόλων τὸν τόκον σου, ὧν νῦν τὰς ἐκβάσεις ἡμεῖς θεώμενοι, κυρίως Θεοτόκον σὲ καταγγέλωμεν.

Ὠδὴ στ΄. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Ἰδοὺ σοὶ παρίσταται, ὁ σὸς δοῦλο, ταπεινῶς, τῶν ἀναγκῶν αἰτούμενος, τῇ Εἰκόνι σου πίστει νῦν προσδραμών, τὴν λύσιν καὶ ἄνεσιν, ταῖς πρεσβείαις σου Μάκαρ Ἐλευθέριε.

Υἱὸς ὡς γενόμενος, ἐξ ὠδίνων γυναικός, τῶν τικτουσῶν προΐστασαι, καὶ παρέχεις ῥαστώνην τῶν ὀδυνῶν, βοώσας σοι πρόφθασον, καὶ κινδύνων ἐσχάτων ἐλευθέρωσον.

Δόξα Πατρὶ.

Θαυμάτων ἡ σύμπασα γέμει ἔνδοξε τῶν σῶν, σὲ γὰρ Θεὸς ἐδόξασε, Μαρτυρίου τῶν ἄθλων σου τῶν φρικτῶν. Δέομαι ἀπάλλαξον τοῦ παρόντος κινδύνου πάνυ δέομαι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σαρκὸς πηλικότητι, ἑνωθεὶς ὁ ἐκ Πατρός, μονογενὴς ἐν μήτρᾳ σου, εἰς ἐκ δύο προῆλθε δίχα φθορᾶς. τηρήσας ἀλώβητον, τὴν σεμνὴν Παρθενίαν σου Πανύμνητε.

Εἶτα εἰς ἦχ. πλ. δ΄. Παρὰ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφείμ.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων Ἐλευθέριε μάκαρ, ἡμᾶς τοὺς τιμῶντας σε καὶ προστρέχοντας, τῇ σκέπῃ σου τῇ θερμῇ καὶ ἁγίᾳ.

Θεοτοκίον. Ἄχραντε. Ὁ ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Εἶτα τὸ Κοντάκιον. Ὁ ὑψωθείς.

Τὸν Ἰατρὸν καὶ βοηθὸν ἐν ἀνάγκαις, τὸν λυτρωτήν τε καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου, αὐτὸν τῶν ὅλων Κύριον ἱκέτευε, ἅπασι δωρήσασθαι τὰ αἰτήματα ὅσα, πρόσφορα, τυγχάνουσι, καὶ σωτήρια μόνα, καὶ τῶν πταισμάτων λύσιν ἐξαιτοῦσι, τοῖς σὲ τιμῶσι κλεινὲ Ἐλευθέριε.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει κτλ. Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου. Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων. (ζήτει Ἀπριλίου 26). Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου Στιχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. (Σεραφεὶμ Ἀργυρουπόλεως).

Ἦχος. Πλ. Β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν, λαὸς ἐν οἴκῳ Κυρίου, ἔνθα ἡ Πανάγιος Εἰκών τε θησαύρισται τοῦ Τρισμάκαρος· ὦ τερποῖς ᾄσμασι, καὶ φαιδραῖς λαμπᾶσι, λιτανεύοντες βοήσωμεν· Σὺ Ἐλευθέριε, πρόφθασον ἡμᾶς ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ κλύδωνος, ἐξάρπασον, καὶ τῆς καταιγίδος τῶν θλίψεων, ἵνα τὴν τερπνήν σου πανήγυριν δοξάζωμεν πιστῶς, καὶ τὴν Εἰκόνα σεβόμεθα, ἰάσεις ἐκβλύζουσαν.

Τὸ σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου

Ὠδὴ Ζ΄. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις παισίν. Ὁ Χριστὸς δὲ πυρπολοῦσαν ἔσβεσε τὴν σήν, καὶ ἔπαρχον ἔπεισε βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὀδυρόμενος ὁ τύραννος οὐκ ἔφριξε, σὲ ζῶντα τὸν Θεὸν ὁρᾶν. Γοητείας δὲ τὰ θαύματα λέγων τοῦ Θεοῦ, ἀνάξιος ὤφθη τοῦ βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Δόξα Πατρί.

Τὴν τεκοῦσαν σε ἀπέκτεινεν ὁ τύραννος, προσπλακεῖσαν Μάκαρ ἐπὶ σοί. Οὐρανίοις γοῦν νῦν θαλάμοις ἔχοντες ὁμοῦ, φωτίσατε πάντας τοῦ βοᾶν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν.

Γενεῶν ἀπὸ πασῶν σε ἐξελέξατο Παλάτιον ἀμόλυντον. ὁ οἰκήσας σου τὴν γαστέρα Κόρη Βασιλεύς, ὦ νῦν μελῳδοῦμεν εὐσεβῶς, Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὠδὴ Η΄. Ἐκ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις οὗτος.

Ἀνυψῶν Ἱεράρχα, Πιστῶν τὸ φρόνημα ἐταπείνωσας θάρ-

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

σος, καὶ καὶ καταβέβληκας τῶν εἰς τὸν Θεὸν ἀσεβούντων, κραυγάζων σοι, σὲ ὑπερυψοῦμεν Χριστὲ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἅγιε τοῦ Θεοῦ.

Ὥσπερ σὲ δεδεμένον Ἄγγελος ἔλυσε, καὶ θηρίων ἀγρίων στόματα ἔφραξεν· οὕτω νῦν ἡμῶν πέδας πάσας διάλυσον, τῶν ὑπερυψούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Δόξα Πατρί.

Τοῦ Αὐλῶνος ποιμένα ἡ χάρις ἔχρισε, καὶ φωστῆρα τοῦ κόσμου, πάντες σὲ ἔγνωμεν· φώτισον καὶ νῦν ἡμᾶς Πάτερ, καὶ πρέσβευε ὑπὲρ τῶν ὑμνούντων Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ζωοδότην τεκοῦσα Θεὸν καὶ Κύριον, τοῦ θανάτου τὴν ρύμην τὴν ἀκαταίσχυντον, ἔστησας Ἁγνή, ταύτην ἀπονεκρώσασα. Ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὠδὴ Θ΄. Θεὸν ἀνθρώποις.

Θεὸν ἀνθρώποις μαθεῖν ἐκήρυξας, τοῖς πρὶν ποτὲ ἀψύχοις τὴν λατρείαν προσάγουσιν. Ἀλλὰ σὺ μετάνοιαν διδάξας καὶ νῦν, πάθεσι δουλωθέντας καὶ ἀπήλλαξας, πάντας τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ὦ Ἐλευθέριε.

Πυρὸς λοιμοῦτε καὶ πάσης μάστιγος, πάντας Πιστοὺς θερμῶς σοῦ δεομένους ἀπάλλαξον, τοῖς γὰρ σοὶ προσφεύγουσι θερμῶς οἰκτιρμοῖς, λύεις τὰ τῆς ἀνάγκης ἐπικαμπτώμενος, οἷα τοῦ Δεσπότου μιμητὴς καὶ δοῦλος γνήσιος.

Ἰσχὺς μὴ γένοιτο καὶ κραταίωμα, κατὰ παθῶν ἀγρίων τὴν ψυχὴν σπαράττονταί μοι, ἰσχὺς γὰρ ἐξέλειπε φεῦ ἡ ἐν ἐμοί· ταύτην ἀντιμισθίαν ἐμοὶ δωρούμενοι, ὑπὲρ τοῦ παρόντος εὐτελοῦς σοι μελωδήματος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὡς σὺ οὐδέποτε κεχαρίτωται, ἐκ γενεῶν ἀρχαίων, Θεομήτωρ Πανάχραντε Σὺ γὰρ μόνη τὴν πασῶν ἀσύγκριτον, ἔσχες ἁγιωσύνην καὶ καθαρότητα· Ὅθεν ὑπεδέξω τὸν Θεὸν ἐν σοὶ σαρκούμενον.

Εἶτα ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς. Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια εἰς ἦχ. πλ. δ΄.

Δεῦρο Ἐλευθέριε ἀθλητά, τὸν ὕμνον προσδέχου ἱλαρῶς τε καὶ εὐμενῶς, ψυχῆς μὲν ἀνάγνου, καὶ γλώσσης ἀναξίας, ἐν πίστει δὲ καὶ πόθῳ σοι προσαγόμενον.

Σὲ τὸν ἐπαξίως στέφη διπλᾶ, κατηγλαϊσμένον, Ἐλευθέριε δυσοπῶ τῆς ἱεραρχίας, καὶ τῷ τοῦ Μαρτυρίου, παθῶν με πολυτρόπων δεῖξον Ἐλεύθερον.

Χριστοῦ Ἱερομάρτυς Θεόθεν σχών, δῶρον τεθλιμμένους, φερονύμως ἐλευθερεῖν, ἀπάλλαξον δῆμε, θλίψεων δέομαί σου, μελλόντων δοὺς ἰσχύν μοι, τῶν νῦν ἀνέχεσθαι.

Πᾶσαι αἱ ἐπίτοκοι εὐλαβῶς, ψυχὴ τεθλιμμένη, σοὶ κραυγάζουσιν Ἀθλητὰ δώρησαι εὐτοκίαν ἡμῖν, ἐγκυμονούσας καὶ ἐλευθερίαν ὦ Ἐλευθέριε.

Καὶ τὸ πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων αἱ στρατιαί. Τρισάγιον καὶ τὸ

Τροπ. ἦχ. πλ. ά.

Ἱερέων ποδήρει κατακοσμούμενος καὶ αἱμάτων τοῖς ρείθροις ἐπισταζόμενος, τῷ Δεσπότῃ σου Χριστῷ Μάκαρ ἀνέδραμες Ἐλευθέριε σοφέ, καθαιρέτα τοῦ Σατάν. Διὸ μὴ παύσῃς πρεσβεύων, ὑπὲρ τῶν πίστει τιμώντων τὴν μακαρίαν σου ἄθλησιν.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ἐν τῇ ἀπολύσει, καὶ τῇ προσκυνήσει τῆς Ἁγίας εἰκόνος ψάλλομεν τὸ παρόν, ὑπὸ τοῦ Ἀργυρουπόλεως Σεραφεὶμ εἰς ἦχ. β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς Πνευματικαῖς, Θεῖε Ἐλευθέριε Μάρτυς ἀξιοθαύμαστε, Μνήμην τὴν ἐτήσιον τῆς σῆς ἀθλήσεως, οἱ ὁμώνυμοι ἅμα δὲ σὺν τοῖς πιστοῖς πᾶσι, πάντοτε ποιούμεθα κατασπαζόμενοι, πόθῳ τὴν σεπτήν σου Εἰκόνα, βρύουσαν ἰάσεις, παντοίας πᾶσι τοῖς πιστῶς αὐτῇ προστρέχουσιν.

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ · ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ

ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΙΛΛΥΡΙΚΟΥ

Κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ εἰδωλολάτρου Ἀνδριανοῦ ἦτο καὶ ὁ θαυμαστὸς Ἐλευθέριος ὡς φωταυγὴς ἀστὴρ διαλάμπων, ὅστις ἐγεννήθη εἰς τὴν περιφανῆ καὶ μεγαλόπολιν Ρώμην, ἀπὸ γονεῖς εὐγενεῖς, λαμπροὺς καὶ πλουσίους· οὐ μόνον δὲ κατὰ σάρκα ἦσαν περιφανεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν πίστην εὐγενεῖς τε καὶ εὐσεβέστατοι. Ἡ μήτηρ αὐτοῦ, Εὐανθία ὀνόματι, ἦτον ἀπὸ τὸν μακάριον Παῦλον διδαγμένη τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως, ἥτις ἐγέννησε τὸ ἱερὸν τέκνον, καὶ τὸ ὠνόμασεν Ἐλευθέριον, τὸν ὁποῖον ἀνέθρεψεν εὐσεβῶς. Ὁ δὲ πατὴρ αὐτοῦ ἦτο μὲν πλούσιος ὡς εἴρηται, καὶ ἐκάθισε τρεῖς φοραῖς εἰς τὴν πόλιν ὕπατος, τὸ ὁποῖον εἶναι μεγάλον ὀφφίκιον ἀπὸ τὰ ἄλλα τῶν ἀρχόντων καὶ ἐκλαμπρότερον, πλὴν ἔζησεν ὀλίγον καιρὸν ἀφοῦ ἐγεννήθη ὁ ἅγιος, ὅστις ἔμεινεν ὑποτασσόμενος τῆς μητρός του, ἡ ὁποία τὸν ἔδωκε τοῦ ἀρχιερέως τῆς Ρώμης νὰ τὸν μανθάνῃ τὰ ἱερὰ γράμματα· ὁ δὲ ἀρχιερεὺς βλέποντας τὸ ἦθος τοῦ νέου, τὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα, καὶ ἄλλας ἀρετὰς ὁποῦ εἶχε, τὸν ἔκαμε κληρικὸν τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας· καὶ ὅταν ἔγεινε χρόνων 15 τὸν ἐχειροτόνησε Διάκονον, εἰς τοὺς 18 Ἱερέα, καὶ εἰς τοὺς 20 τὸν ἐψήφισεν Ἐπίσκοπον εἰς τὴν Αὐλῶνα, ἀλλὰ μὴ θαυμάσῃ τινὰς πῶς τὸν ἔκαμεν Ἐπίσκοπον τόσον νέον, ὅτι ὁ ἀρχιεπίσκοπος εἶδεν εἰς αὐτὸν τὸν νέον μεγάλας ἀρετάς, καὶ μάλιστα ἦτον τόσον λόγιος καὶ σοφός, ὅπου ἔφερε μὲ τὴν διδαχήν του καθ᾽ ἕνα εἰς τὴν εὐσέβειαν· ὅθεν διὰ νὰ σταθῇ ὁ λύχνος εἰς τὴν λυχνίαν, καὶ νὰ μὴ κρύπτεται κατὰ το ἱερὸν Εὐαγγέλιον, ἀλλὰ νὰ φωτίσῃ πολλὰς ψυχάς, καὶ νὰ ἐπεστρέψῃ τοὺς ἐσκοτισμένους εἰς θεοσέβειαν, διὰ τοῦτο πρεπόντως τὸν ἀνεβίβασεν εἰς τὸν ὑπέρτιμον θρόνον ὁ μέγας Ἀνίκητος (οὕτως ὠνομάζετο ὁ τῆς Ρώμης ἀρχιεπίσκοπος) ἠξεύροντας πόσοι θέλουν φωτισθῇ διὰ τοῦ μέσου του, καθὼς καὶ ἐγένετο, καὶ ἐπέστρεψαν πολ-

λοὶ Ἕλληνες καὶ ἐβαπτίσθησαν, ὅτι ἡ γλυκύτης καὶ ἡ σοφία τῶν λόγων του ἐπαρακίνα τοὺς ἀκροατὰς νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθειαν. Ὁ δὲ Διάβολος ὅπου φθονεῖ τὴν σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων, πάντοτε ἐφθόνει κατ᾽ αὐτοῦ καὶ ἔτριζε τοὺς ὀδόντας ὁ δείλειος, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ τὸν θανατώσῃ αὐτὸς ὁ ἀνίσχυρος, ἐνδύεται τὸν Ἀνδριανὸν ὅλως δι᾽ ὅλου εἰσερχόμενος εἰς τὰ ἐκείνου ἐντόσθια, καὶ καθοπλίζονται κατὰ τῆς εὐσεβείας οἱ ἀσεβέστατοι· ἐκίνησε λοιπὸν κοινῶς πόλεμον κατὰ πάντων τῶν Χριστιανῶν ὁ ἄχριστος βασιλεύς, καὶ ἐξόχως ἐζήτα τὸν Ἐλευθέριον, διὰ νὰ θανατώσῃ ἐκεῖνον τὸν πρῶτεν ὡς τῆς εὐσεβείας αἴτιον, καὶ ἔπειτα τοὺς ἐπιλοίπους. Ἀπέστειλεν οὐνἕνα στρατηλάτην, ὀνόματι Φίληκα, προστάσσοντάς τον νὰ φέρῃ σπουδαίως τὸν Ἐλευθέριον· ὁ δὲ Φίληξ ἀκούσας ὅτι μέσα ἐδίδασκεν ὁ ἅγιος, καὶ εἰσέβη μὲ κακὴν γνώμην καὶ βλέμμα ἄγριον· ἀλλὰ καθὼς εἰσῆλθεν εἰς τὸν ναόν, καὶ εἶδε μὲ τόσην εὐκοσμίαν τὸν ἅγιον, ἀκούων την γλυκυτάτην ἐκείνην γλῶσσαν, καὶ διδασκαλίαν τὴν πάνσοφον, ὢ τοῦ θαύματος! ἐθαύμασε, καὶ μεταβαλὼν τὸ ἄγριον βλέμμα εἰς ἱλαρότητα, γίνεται ὁ πρώην λύκος, ἥμερον πρόβατον, καὶ ἀντὶ διώκτου, μαθητὴς καὶ ὑπήκοος, καταφρονεῖ τιμὴν πρόσκαιρον, ἀπαρνεῖται πλουτον καὶ συγγενεῖς, δὲν ἐννοιάζεται ποσῶς νὰ δώσῃ τοῦ βασιλέως ἀπόκρισιν, ἀλλὰ προσπίπτει εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου, καὶ πιστεύει εἰς τὸν Χριστὸν ὁ ἀοίδιμος.

Ὁ δὲ ἅγιος τόν ἐκατήχησε, καὶ ἐνουθέτησε τὴν ἀκρίβειαν
τῆς πίστεως· ἔπειτα τὸν ἐσυμβούλευσε νὰ τὸν ὑπάγῃ εἰς τὸν
βασιλέα, καθὼς τὸν ἐπρόσταξε, διὰ νὰ μὴ ζημιωθῇ ὁ ἅγιος
τοῦ μαρτυρίου τὸν στέφανον. Ἐκίνησαν οὖν τὴν ὁδοιπορίαν,
καὶ καθὼς ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μίαν βρύσιν, ἐζήτησεν ὁ εὐσεβὴς
Φίληξ (ὡς ἄλλος Κανδάκης ἀπὸ τὸν Φίλιππον) νὰ τὸν βα-
πτίσῃ ὁ Ἐλευθέριος, ὅστις ἰδὼν αὐτοῦ τὸν πολὺν πόθον καὶ
προθυμίαν, προθύμως αὐτὸν ἀνεγέννησε διὰ τοῦ θείου Βαπτί-
σματος· καὶ μεθ᾽ ἡμέρας τινὰς φθάνοντες εἰς τὴν Ρώμην, ὁ
πιστότατος Φιληξ μὲ τοὺς ἄλλους χριστιανούς, τοὺς εἶπε
τὴυ ὑπόθεσιν ἅπασαν· ὁ δὲ ἅγιος ὑπῆγεν εἰς τὸ κριτήριον

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

χαίρων. ὥσπερ νὰ τὸν εἶχον καλεσμένον εἰς πανήγυριν καὶ ἑορτὴν πανευφρόσυνον. Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Βασιλεὺς νέον καὶ εὔμορφον μὲ πολλὴν εὐταξίαν καὶ κοσμιότητα,τὸν ἐλυπήθη καὶ λέγει του· διατὶ Ἐλευθέριε ἀφῆκες τὴν προσπατορικὴν σου πίστιν, καὶ εὐσέβειαν τῶν θεῶν, καὶ πιττεύεις εἰς ἕναν κακοθάνατον ἄνθρωπον ; Ὁ δὲ ἅγιος ἐσιώπα, ἀκούσας τοιοῦτον λόγον ἀνόητον, καὶ δὲν τοῦ ἔδωκεν ἀπόκρισιν. Τότε πάλιν ὁ τύραννος εἶπε πρὸς αὐτὸν λόγια πολλὰ κολακευτικά, καὶ τοῦ ἔτασσε δωρεὰς καὶ χαρίσματα πλούσια ἐὰν θυσιάσῃ εἰς τὰ εἴδωλα, εἰ δὲ καὶ δὲν ὑπακούσῃ, νὰ τοῦ δώσῃ διάφορα κολαστήρια. Ὁ δὲ Ἐλευθέριος ἐλευθέραν καὶ τὴν ἀπόκρισιν ἔδωκεν αὐτῷ, καὶ λέγει του· πῶς νὰ καταδεχθῶ, νὰ προσκυνήσω τοιούτους θεοὺς ἀναισθήτους καὶ ξόανα ἄψυχα ; μάλιστα καὶ ἐσᾶς ὁποῦ τοὺς προσκυνᾶταε ταλανίζω καὶ κλαίω σας, ὁποῦ σᾶς ἐτίμησεν ὁ Θεὸς μὲ τὸ λογικόν, καὶ ἐσεῖς γίνεσθε ἀτιμότεροι τῶν ξύλων, καὶ λίθων, καὶ νομίζετε πῶς εἶναι αὐτοὶ θεοί, τὸν δὲ ἀληθινὸν καὶ μόνον Θεὸν ὁποῦ μᾶς ἔπλασε, καὶ ὅλον τὸν κόσμον ἐδημιούργησεν ἀφήσατε καὶ προσκυνᾶτε τοὺς δαίμονας ἐγὼ δὲ λατρεύω τὸν Δεσπότην μου Χριστόν, αὐτὸν σέβομαι, καὶ ὁμολογῶ Θεὸν ἀληθέστατον, αὐταῖς δὲ ταῖς τιμαῖς σου καὶ δωρεαῖς ὁποῦ μοῦ τάσσεις, καὶ τὰ δεινά του φρικτὰ κολαστήρια, νομίζω πληγὰς νηπίων καὶ παίγνια, ὅτι ἐγὼ ἀπαρνήθηκα τὸν κόσμον, καὶ ἐσταυρώθηκα κατὰ τὸν διδάσκαλόν μου Παῦλον, καὶ νομίζω τὸν θάνατον διὰ τὸν Χριστόν μου, τροφὴν καὶ δόξαν καὶ ἀγαλλίασιν. Εἰς ταῦτα θυμωθεὶς ὁ τύραννος, καὶ προστάσσει νὰ πυρώσουν ἕνα χάλκινον κράββατον, νὰ βάλουν ἐπάνω τὸν ἅγιον, νὰ ἔχουν ἀπὸ κάτω πολλὰ κάρβουνα, νὰ τὸν ἀφήσουν ἕως νὰ ψηθῇ ὁλότελα.

Ὅταν οὖν ἔρριψαν τὸν ἅγιον εἰς τὴν φοβερὰν ἐκείνην βάσανον, τὸν ἐλυπήθη ὅλη ἡ πόλις, ὁποῦ ἦσαν ἐκεῖ συνηγμένοι ἀναρρίθμητοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλοιδόρησαν τὸν βασιλέα εἰς τοιαύτην ὠμότητα λέγοντες, διατὶ νὰ ἀπολεσθῇ τοιοῦτος ἄνθρωπος ἐπιφανής, εὐγενὴς καὶ πάνσοφος, ὥσπερ τὶς καταφρονεμένος καὶ ἄτιμος ; Ὁ δὲ Παντοδύναμος Θεὸς ἐλάφρονα

ΓΕΝΝΑΔΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

τὰς ὀδύνας ἄνωθεν, καὶ ἐκείτετο ὁ ἅγιος δροσιζόμενος, ὥσπερ νὰ ἦτον εἰς τρυφερὰ χορτάρια. Μετὰ ὥραν ἱκανὴν ὅταν ἐξεμάνησεν ὁ τύραννος, εἶπε νὰ τὸν εὐγάλουν ἀπὸ τὴν ἐσχάραν, νομίζοντας πῶς ἀπέθανεν· ὁ δὲ ἅγιος ἐπήδησεν ὄρθιος ἀπαθὴς χωρὶς νὰ ἔχῃ πληγὴν ὁλότελα, καὶ ἔψαλλε ταῦτα περιχαρὴς καὶ ἀγαλλιώμενος. Ὑψώσω σε ὁ Θεός μου ὁ βασιλεύς μου, καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου διαπαντός, καὶ τὰ ἑξῆς τοῦ Ψαλμοῦ· καὶ τότε λέγει ταῦτα πρὸς τὸν τύραννον, κύτταξέ με τώρα ὢ βασιλεῦ, ὁποῦ ἐνόμιζες πῶς ἔγεινα τοῦ πυρὸς παρανάλωμα, πῶς ὁλότελα δὲν μοῦ ἤγγισεν· κατάλαβε λοιπὸν εἰς ἐμὲ τοῦ Θεοῦ μου τὴν δύναμιν, καὶ τῶν ἰδικῶν σου θεῶν τὴν ἀσθένειαν. Ταύτην τὴν παρρησίαν τοῦ μάρτυρος, ἐνόμισεν ὁ βασιλεὺς διὰ ὕβριν του, καὶ ηὗρεν ἄλλην νεωτέραν βάσανον νὰ τὸν παιδεύσῃ ἰσχυρότερα, καὶ τὸν ἔβαλαν ἐπάνω εἰς μίαν ἐσχάραν, καὶ κάτωθεν μὲν εἶχον πλῆθος καρβούνων, ἄνωθεν δὲ ἔχυναν ἔλαιον διὰ νὰ ἀνάπτουν τὴν φλόγα χειρότερα· πλὴν οὐδὲ τότε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἠμέλησεν, ἀλλ' εὐθὺς ὅπου τὸν ἅπλωσαν εἰς τὴν σκάραν, ἔσβυσε τὸ πῦρ, καὶ ἐψυχράνθη ὁ σίδηρος, καὶ ὁ ἅγιος ἔμεινεν ὑπὸ τῆς θείας χάριτος δροσιζόμενος. Ὁ δὲ θυμὸς τοῦ τυράννου μᾶλλον ἐξήπτετο, καὶ προστάσσει νὰ βάλουν ξύγγι, κερὶ καὶ πίσσαν, εἰς ἕνα τηγάνι, νὰ βράσουν μέσα τὸν μάρτυρα· καὶ ἀφοῦ ἔγινε νὸ τηγάνι ἀπὸ τὸ περισσὸν τῆς φλογὸς ὁλοκόκκινον, εἶπεν ὁ τύραννος : ἀνα μέσον ζωῆς καὶ θανάτου εὑρίσκεσαι Ἐλευθέριε, καὶ φρόντισον τὸ συμφέρον σου, ὅτι ἐγὼ διὰ τὴν εὐγένειάν σου, καὶ διὸ τὴν πολλὴν καλωσύνην καὶ κάλλλος σου, σὲ λυποῦμαι μὰ τοὺς Θεούς, θὰ χάσῃς τὴν ζωήν σου διὰ ἕνα πεῖσμα μάταιον καὶ ἀνωφέλευτον. Ὁ δὲ ἅγιος γενναίως καὶ ἄφοβα ὕβριζε τὸν βασιλέα, λέγοντάς τον λύκον τῆς Ἀραβίας, ὅπου ἐφόνευε τοὺς πιστοὺς ὡς πρόβατα, καὶ ὅτι δὲν τὸν ἔβγανεν ἀπὸ τὴν γνώμην του, ἐὰν τοῦ ἔδιδεν ὅλα τοῦ κόσμου τὰ κολαστήρια. τότε τὸν ἅπλωσαν εἰς τὸν τήγανον, ἀλλὰ ματαίως ἐκοπίαζεν ὁ ἀνόητος, ὅτι ἐμετάβαλε τὸ πῦρ εἰς δρόσον ἡ ἄνω Πρόνοια, καὶ ἔμεινεν ὁ μάρτυς πάσης βλάβης ἀμέτοχος ὡς τὸ πρότερον.

Ὁ δὲ τύραννος ἐστέκετο περίλυπος ἀπορῶντας καὶ μὴ εἰξεύρωντας τί νὰ πράξῃ ὁ δείλαιος. Τότε ὁ ἔπαρχος τῆς πόλεως, Κορέμων ὀνόματι, ὁποῦ ἦτον πολυμήχανος καὶ ἤξευρε διάφορα κολαστήρια, βλέποντας τὸν βασιλέα διαποροῦντα καὶ ὀδυνώμενον, τὸν ἐπαρηγόρησε λέγοντας· ἐγὼ βασιλεῦ, νὰ σὲ εὐγάλω ἀπὸ κόπους καὶ φροντίδας· διὰ τὸν Ἐλευθέριον, καὶ νὰ τὸν κάμω νὰ κάμῃ τὸν λόγον σου, ἢ νὰ ἀπολεσθῇ κακῶς ἀνυλεημονότατα. Ταῦτα εἰπών, ἔφερεν ἕνα φοῦρνον χάλκινον εἰς τὸν ὁποῖον εἶχον καρφωμένα σουβλωτὰ σίδηρα εἰς κάθε μέρος ἔσωθεν, καὶ ἔβαλαν ἑστίαν νὰ πυρώσῃ δυνατά, νὰ ρίψουν ἔσω τὸν Μάρτυρα. Οὗτος δ' ὁ ἔπαρχος ἤξευρε τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ διδαγμένος ἀπὸ τὸν Φίληκα, πλὴν ἦτο φίλος τοῦ βασιλέως, καὶ διὰ διὰ τὴν πρόσκαιρον δόξαν, δὲν ἄφηνε τὴν θρησκείαν τῶν εἰδώλων. Ὅταν οὖν αὐτὺς ἡτοίμαζεν ἐκεῖνο τὸ φρικτὸν κολαστήριον, τότε ὁ ἅγιος ἐπαρακάλει τὸν Κύριον νὰ φωτίσῃ τοὺς διώκτας αὐτοῦ ὡς δεύτερος Στέφανος, καὶ νὰ τοὺς δώσῃ σωτηρίαν ψυχῆς ἀντὶ ἄμυναν, καὶ ὑψώσας πρὸς οὐρανὸν τὸν νοῦν καὶ διάνοιαν, ἔλεγε ταῦσα μὲ ψυχῆς ἀγαλλίασιν· εὐχαριστῶ σοι Κύριε Ἰησοῦ Χριστὲ καὶ Θεέ, ὁποῦ μὲ ἐδυνάμωσες, καὶ τοσούτων ἀγαθῶν μὲ ἠξίωσας, νὰ πάθω ταῦτα διὰ τὸ πανάγιόν σου ὄνομα. Λύτρωσε γοῦν καὶ τώρα τὴν ψυχήν μου ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν σου, καὶ σῶσόν με, διὰ νὰ γνωρίσουν ὅλοι ὅτι σὺ εἶσαι μόνος Θεὸς ἀληθέστατος· ναὶ Κύριέ μου ἀξίωσον αὐτούς, νὰ μισήσουν τὰ εἴδωλα, καὶ νὰ ἔλθουν εἰς τὴν ἀλήθειαν. Ὁ μὲν οὖν ἅγιος οὕτως ηὔχετο. Ὁ δὲ Κύριος τοῦ ἐπήκουσε, καὶ ἐφώτισε τὸν ἔπαρχον, ὅτι ἠλλοιώθη, καὶ ὥσπερ νὰ μὴ ἦτον ἐκεῖνος ὁποῦ ἡτοίμασε τὴν τιμωρίαν τοῦ μάρτυρος, ἐσίμωσε τοῦ βασιλέως καὶ λέγει του· ποῖον κακὸν ἔπραξεν ὁ καλὸς Ἐλευθέριος, καὶ τὸν ἀποφασίζεις εἰς τοιοῦτον θάνατον ; Ὁ δὲ βασιλεὺς ἐπαραξενίζετο ἀκούσας τοιαῦτα ἀνέλπιστα, καὶ τὸν ἠρώτα, τί ἔπαθε καὶ ἔστρεψεν ἡ γνώμη του εἰς τὸ ἐναντίον τόσον γρήγορα ; Καὶ τοῦ ἔλεγεν ἐγὼ σὲ ἐτίμησα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλου τοῦ παλατίου μου ἄρχοντας, καὶ σὲ ἐψήφισα ἔπαρχον, πλοῦτον πολὺν σοῦ ἐχάρισα, καὶ πάλιν ἐὰν εἶσαι φιλάργυρος,

καὶ ἐπῆρες ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ Ἐλευθερίου χρυσίον καὶ συμπονεῖς δι' αὐτόν, ἐγὼ νὰ σοῦ δώσω χαρίσματα μεγαλήτερα. Ὁ δὲ Κορέμων ἐπληρώθη ὅλος τοῦ θείου Πνεύματος μὲ τὴν προσευχὴν τοῦ ἁγίου, καὶ φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν ἔλεγεν· ἡ τιμή σου ἂς εἶναι μετ' ἐσένα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ τὰ ἀργύριά σου ἂς τὰ καύσῃ τὸ πῦρ ὁποῦ σὲ ἐκδέχεται εἰς τὴν κόλασιν, διότι γίνεσαι τυφλὸς μὲ τὸ θέλημά σου εἰς τὴν ἀλήθειαν, καὶ δὲν γνωρίζεις τὴν ἀδυναμίαν τῶν θεῶν σου, ὅπου δὲν ἠμποροῦσι νὰ λυτρώσουν ἀπὸ τὸ πῦρ τοῦτο κανένα σας, καθὼς ὁ Χριστὸς ἐλύτρωσε τοσάκις τοὺς δούλους του. Ταῦτα ἀκούσας ὁ τύραννος ἐθυμώθη τόσον ὅπου ἔστρεψε τὴν προτέραν ἀγάπην ὁ ἄγνωστος εἰς μῖσος ἀνείκαστον, καὶ προστάσσει νὰ βάλλουν εἰς τὸν φοῦρνον αὐτὸν τὸν ἔπαρχον· ὅστις ὁπόταν ἐπλησίασε πλησίον, καὶ εἶδε τὴν φοβερὰν φλόγα, ἐφώναζε πρὸς τὸν ἅγιον λέγοντας, κάμε δέησιν πρὸς τὸν ἀληθῆ Θεὸν δι' ἐμέ, καὶ δυνάμωσέ με μὲ τὸ ὅπλον τοῦ Χριστοῦ, καθὼς καὶ τὸν στρατηλάτην περιετείχισας Φίληκα. Οὕτως οὖν ὁ Κορέμων καθοπλισθεὶς ἀπὸ τὸν ἅγιον, εἰσέβη εἰς τὸν φοῦρνον μετὰ προθυμίας καὶ πίστεως· ὅθεν ἔμεινε καὶ αὐτὸς ἀβλαβής, καὶ εὐλαβῶς ηὐχαρίστα καὶ ὑμνολόγει τὸν Κύριον.

Ὁ δὲ Ἀδριανὸς ἐπρόσταξε καὶ τὸν ἀπεκεφάλισαν· ὅστις μὲ ὀλίγον κόπον μιᾶς στιγμῆς ἥρπασε θησαυρὸν αἰώνιον καὶ ἀγαλλίασιν ἄρρητον. Τότε βάνουν εἰς τὸν φοῦρνον τὸν ἅγιον ἀλλ' εὐθὺς τὸ μὲν πῦρ ἔσβυσε, τὰ δὲ σίδηρα ἔστρεψαν ὀπίσω τὸ σουβλωτὸν μέρος, τὰς σάρκας τοῦ μάρτυρος εὐλαβούμενα. Ὁ δὲ βλαμμένος τὸν νοῦν καὶ ἀσύνετος ἔμεινε τυφλὸς εἰς τὴν ψυχήν, καὶ δὲν ἤθελε νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, φυλακώνει πάλιν τὸν ἅγιον· ἀλλὰ πολλοὶ διὰ τὰς ἄνω εἰρημένας θαυματουργίας ἐφώναζαν μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Ὁ δὲ ἄχριστος ἐλύσσα κατὰ τοῦ ἁγίου, καὶ τὸν ἀφῆκεν εἰς τὰ δεσμὰ νὰ ἀποθάνῃ ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ κακοπάθειαν. Ἀλλ' ὁ Θεὸς ὅπου ἔτρεφε τὸν Ἠλίαν διὰ τοῦ κόρακος, αὐτὸς καὶ τὸν Ἐλευθέριον ἐπεμελεῖτο, εἰς τὴν φυλακήν, καὶ τοῦ ἔστελλε τροφὴν μὲ μίαν περιστερὰν ὅσας ἡμέρας ἔκαμεν κλειστὸς εἰς

τὴν φυλακήν, ὁ δὲ τύραννος βλέπων, πῶς δὲν ἐπερνοῦσαν αἱ πονηρίαι του, ἐδαιμονίζετο, καὶ προστάσσει νὰ δέσουν εἰς ἕνα ζυγὸν ἄλογα ἄγρια ὁ ἀγριώτερος ἐκείνων καὶ ἀλογότερος, τὸν δὲ ἅγιον νὰ δέσουν κατόπιν τους, νὰ τὸν κατασύρουν εἰς λίθους καὶ βράχους. νὰ κατακοποῦν αἱ σάρκες του, νὰ ξεψυχήσῃ ἐλεεινότατα· ἀλλὰ ματαίως ἔχανε τὸν καιρόν, καὶ ἄκαιρα ἐπαιδεύετο· ὅτι καθὼς αὐτὸς ὁ ἄσοφος καὶ ἀνίσχυρος δὲν ἔπαυε νὰ μελετᾷ κατὰ τοῦ Κυρίου ὁ ἐναγὴς καὶ παμμίαρος, οὕτω καὶ ὁ παντοδύναμος Κύριος δὲν ἀμέλει νὰ τοῦ στέλλῃ ἐξ ὕψους βοήθειαν· λοιπὸν ἦλθεν ἅγιος ἄγγελος, καὶ κάμνωντας ἥμερα τὰ ἄγρια ἄλογα, λύει τὰ δεσμά, καὶ ἐλευθερώνει τὸν Ἐλευθέριον. τὸν ὁποῖον ἐκάθισεν ἐπάνω εἰς τὸ ἁμάξι, ὁποῦ ἔσυρον τὰ ἄλογα, καὶ τὸν ὑπῆγε καθεζόμενον εἰς τὸ πλησίον ὄρος ἀτάραχα, καὶ ἐκεῖ γίνεται καὶ ἄλλο θαυμασιώτερον, ἤγουν καθὼς ἀνεγίνωσκε τὴν ἀκολουθίαν του ὑμνολογῶντας τὸν Κύριον, ἐσυνάζοντο ἡ ἀρκοῦδες καὶ λέοντες καὶ ἄλλα ἄγρια ζῶα τοῦ ὄρους, καὶ ἐπεριεκύκλωσαν τον ἅγιον πρόσχα, καὶ ἐσκιρτοῦσαν πρὸς τὴν γῆν νεύοντες. Ταῦτα μαθὼν ὁ ἀσύνετος τύραννος ἀπό τινας κυνηγούς, ὁποῦ ἔτυχαν ἐκεῖ, καὶ εἶδον τοιοῦτον θαυμάσιον, δὲν ἐδλαβήθη κἂν ἀπὸ ταῦτα τὸν ἅγιον, ἀλλὰ γίνεται τῶν θηρίων ἀνοητότερος καὶ στέλλει στρατιώτας νὰ τοῦ φέρουν τὸν Ἐλευθέριον. Τὰ δὲ θηρία ὡς τοὺς εἶδον, τρέχουσι μὲ θυμὸν κατεπάνω τους, νὰ τοὺς ξεσχίσουν μὲ τοῦς ὀδόντας καὶ ὄνυχας· πλὴν ὁ ἅγιος τὰ ἐπρόσταξε νὰ μὴ βλάψουν κανένα, ἀλλὰ νὰ ὑπάγουν εἰς τὰ σπήλαιά τους, τοὺς δὲ στρατιώτας ὠνείδισε πῶς ὑπήγασι μὲ ξίφη καὶ μὲ ἅρματα νὰ τὸν κυνηγήσουν, ὥσπερ νὰ ἦτον φονεὺς καὶ λήσταρχος. Οὕτως εἰπὼν ἠκολούθει προθύμως, καὶ τοὺς ἐδίδασκε εἰς ὅλην τὴν ὁδοιπορίαν νὰ λάβουν ἀπὸ τὰ θηρία σύνεσιν καὶ ὑπόδειγμα νὰ γνωρίσουν τὸν Ποιητὴν τῆς κτίσεως διὰ νὰ εὕρουν ζωὴν αἰώνιον· καὶ τόσον τοὺς ἐνουθέτησε, ὁποῦ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν.

Ὅταν δὲ ἔφθασαν εἰς τὴν Ῥώμην, ἔκαμεν ὁ βασιλεὺς πανήγυριν, διὰ νὰ συναχθῶσι πολλοί, καὶ νὰ ἴδωσι τοῦ ἁγίου τὸν θάνατον, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἐσυνέγησαν τὰ πράγματα καθὼς

ἐκεῖνος ἐνόμιζεν, ὅτι ἀφίνοντες κατ' αὐνοῦ μίαν λέαιναν ἀγρίαν πολλὰ καὶ ἀνήμερον, ἥτις πρῶτον μὲν ὥρμησε μὲ σπουδὴν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἅμα ἐπλησίασεν, ἔκλινε τὴν κεφαλὴν εἰς τοὺς πόδας του, ἀνέλυχε τὰ ἴχνη του, καὶ ἔκαμνέ τινα σημεῖα, ὥσπερ νὰ εἶχε γνῶσιν ἀνθρώπινον, νὰ εὐλαβεῖτο τὸν μάρτυρα, ἀλλ' οὐδὲ εἰς αὐτὸ τὸ θαυμάσιον ἐπίστευσεν ὁ σκληροκάρδιος τύραννος, ἀλλὰ ἐνόμισεν, ὅτι διὸ νὰ ἦναι ἐκεῖνο τὸ λεοντάρι θηλυκόν, ἤγουν ἡ λέαινα, δὲν εἶχε τόσην δύναμιν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν ἔβλαψε τὸν ἅγιον· καὶ προστάσσει νὰ φέρουν ἄλλον ἀρσενικὸν λέοντα, ὅστις ἐφάνη ἡμερώτερος ἀπὸ τὸ θηλυκὸν πρὸς τὸν ἅγιον, ἀγκαλίζεται καὶ φιλεῖ τοὺς πόδας του, σείει τὴν οὐράν του, χορεύει καὶ χαίρεται, καὶ δείχνει καὶ αὐτὸ μὲ τὰ σχήματα νόησιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸν ἅγιον. Οἱ δὲ περιεστῶτες τοιοῦτον θαυμάσιον βλέποντες. ὅσοι μὲν εἶχον τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς ψυχῆς ἀνοικτοὺς ἀνέκραζον. Μέγας ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Οἱ δὲ τυφλοὶ καὶ ἀνόητοι ἔλεγον, ὅτι ἦτο μάντης καὶ γόης· τοὺς ὁποίους ἡ θεία δίκη δικαίως ἐπαίδευσε διὰ νὰ φραγοῦν κατὰ τὸν Δαυίδ τὰ δόλια χείλη, ὅπου λαλοῦσι κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν καὶ ἐξουδένωσιν· ὅτι καθὼς εἶπον τὰ βλάσφημα λόγια, ἐπληγώθησαν ἀοράτως.

Ὁ δὲ παράνομος τύραννος, ὅταν εἶδε πῶς ὅλα τὰ κολαστήρια ἐνίκα ὁ ἅγιος, ἀπελπίσθη τελείως, ὅθεν εἰξεύρωντας ὅτι μὲ ἄλλον τρόπον δὲν ἐδύνατο νὰ τὸν θανατώσῃ, ἀποφασίζει νὰ κόψωσι τὸ κεφάλι του. Τούτου γενομένου παρέδωκε τὴν ψυχὴν εἰς χεῖρας Θεοῦ. Ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἀθνία ἐνηγκαλίσθη τὸ σῶμα τοῦ υἱοῦ της καὶ μάρτυρος, καὶ καταφιλοῦσα τὸν ἐμακάριζε, πῶς ἔπαθε τοσαῦτα διὰ τὸν Κύριον. Τότε οἱ δήμιοι καὶ τὴν μητέρα ὡς ὠμοὶ καὶ ἄσπλαχνοι ἐθανάτωσαν. Καὶ ὅσοι πιστοὶ εὑρέθησαν ἐκεῖ εἰς τὴν Ῥώμην ἀπὸ τὴν Αὐλῶνα, ἤγουν ἀπὸ τὴν ἐπισκοπὴν τοῦ μάρτυρος ἐπῆραν αὐτὰ καὶ τὰ δύο ἅγια λείψανα, καὶ μυρίσαντες αὐτά, καὶ πρεπόντως τιμήσαντες, φιλοθέως καὶ εὐλαβῶς ἐνταφίασαν, εἰς δόξαν Πατρός, Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

ΠΕΡΙ ΣΕΒΑΣΜΟΥ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Θέλω σᾶς διηγηθῶ ὀλίγα τινὰ πρὸς ψυχικὴν ὠφέλειαν τῶν ἀναγνωσνῶν μου, πῶς πρέπει νὰ σεβόμεθα ὡς λέγει τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, τοὺς ἀνωτέρους μας.

Ὁ ἀκούων ὑμᾶς, ἐμὲ ἀκούει, καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς ἐμὲ ἀθετεῖ.

Ποῖος ἀξ ἡμῶν σέβετε τοὺς ἀνωτέρους του, νὰ τιμᾷ τοὺς γονεῖς του ὡς πρέπει, τὰ σέβεται τοὺς γέροντας, νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀντιπροσώποτς τοῦ Κυρίου, ἐπὶ τῆς γῆς. Ὅτι δόγματος καὶ ἂν εἶνε, πολλοὶ ὀλίγοι εἶνε οἱ τοιοῦτοι, ποῖοι πταίουν; Οἱ γονεῖς, διότι δὲν φροντίζουν νὰ διδάξουν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τὰ τέκνα των, νὰ τὰ φέρουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν νὰ τὰ διδάξουν τὴν ὀρθόδοξον πίστιν πῶς νὰ προσεύχονται, νὰ τὰ νηστεύουν, διὰ νὰ μανθάνουν καὶ νὰ σέβωνται τὴν νηστείαν, νὰ τὰ διδάσκουν πάντοτε τὸ καλὸν καὶ ὠφέλιμον διὰ τὸν μέλλον των, νὰ σέβωνται καὶ τοὺς ἀνωτέρους των.

Μεγάλη αμαρτία κάμουν οἱ γονεῖς ἐκεῖνοι ὅπου μανθάνουν εἰς μεγάλην μαλθακότητα τὰ τέκνα των, καὶ ἀγριεύουν τὰς ψυχὰς των ὅπου βλέπουν τοὺς ἀνθρώπους καὶ φοβοῦνται, ὡς τυγχάνει καὶ εἰς ἡμᾶς τὸν Ἱερὸν Κλῆρον, ὅπου βλέπουν τοὺς ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἔρχονται σπασμοὶ σπαρακτικοί, αὐτὰ κάμουν οἱ καλοὶ γονεῖς. Τί θὰ ἀπολογηθοῦν τί θὰ εἴπουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου.

Αὐτα εἶνε τὰ προϊόντα τῆς κοινωνίας τῶν ἀνοήτων ἀνθρώπων, λοιπὸν εἰς τὰς χεῖράς μας εἶνε νὰ ἐξυπνήσωμεν, νὰ φροντίσωμεν διὰ τὰς ψυχὰς τῶν τέκνων μας, νὰ μὴν ὑβρίζουν τὸν κόσμον καὶ καταρῶνται διότι εἶνε εἰς τὴν ἰδικήν μας κεφαλήν, νὰ ἀκούομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τηρῶμεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ νὰ σεβόμεθα τοὺς ἱερεῖς ὡς ἀντιπροσώπους τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς διδάσκει ἡ Ὀρθόδοξος ἡμῶν Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία.

Ὁ ἱερεὺς ὁ ἀρχιερεὺς παριστάνουν τὸν ἀόρατον Βασιλέα, ὅπου τοὺς ἔδωσε τὴν ἐξουσίαν, νὰ λύουν καὶ νὰ συγχωροῦν τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ τῆς γῆς.

Ποῖος δύναται νὰ σοῦ συγχωρίσῃ Χριστιανὲ τὰς ἁμαρτίας; Ὁ Ἱερεύς.

Ὁ περιφρονῶν ἱερέα, θὰ περιφρονηθῇ ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων, καὶ θὰ καταδικασθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Ὁ μὴ δεχόμενος τὰς συμβουλὰς τῶν ἱερέων, παρακούει τὰς διαταγὰς τοῦ Θεοῦ. Ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ Ὑπουργὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκτελεῖ τὰς διαταγὰς και ἀποφάσεις τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων, ὡς ἐκτελεστὴς καὶ τελετάρχης.

Ὅσα ἂν δεθοῦν ἁμαρτήματα ἐπὶ της γῆς, ὁ ἱερεὺς τὰ λύει, καὶ δίδει ἑκάστου τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν του. Ποῖος εἶναι ὁ ἀνώτερος ὑπάλληλος, καὶ γνήσιος στρατιώτης ὅπου νὰ πλησιάζει συχνὰ εἰς τὸν οὐράνιον Βασιλέα, νὰ συνομιλῇ, καὶ νὰ συνδιαλέγητε; ὁ ἱερεύς;

Ποῖος θυσιάζει τὸν ἀμόλυντον Κύριον, διὰ τῶν θείων Μυστηρίων τῆς ἁγίας Κοινωνίας καθ' ἑκάστην; ὁ ἱερεύς; Οἱ ἄγγελοι ἔχουν κεκλιμμένην τὴν κεφαλὴν καὶ βλέπουν τὸ Οὐράνιον τοῦ Κυρίου πρόσωπον, μόνον διαταγὰς ἀκούουν, καὶ τὰς ἐκτελοῦν, ὁ ἱερεὺς εἶναι ὁ ἄμεσος ὑπηρέτης καὶ εἰσέρχεται εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ μεγάλου Βασιλέως ἐλεύθερα ἄνευ κωλύματος, προσφέρων τὰς ἀναφορὰς τῶν χριστιανῶν.

Λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος·

Ζηλοῦτε τὰ χαρίσματα ὅπου ἐλάβατε τῆς Ἱεροσύνης, καθότι ὁ ἱερεὺς ὑπηρετεῖται παρὰ τῶν ἀγγέλων, δὲν ὑπηρετεῖ ὁ ἱερεὺς τοὺς ἀγγέλους καὶ τοῦτο γέγονεν πρὸς τιμὴν τοῦ ὑψηλοῦ καὶ ἀγγελικοῦ Τάγματος τῆς Ἱεροσύνης.

Πολλοὶ ἐκ των θεοφόρων Πατέρων λέγουν ὅτι τὸ Μυστήριον τῆς Ἱεροσύνης δὲν ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, διότι ἔχει Ἀγγελικὴν τάξιν, καὶ θὰ καταταχθῇ τὸ ἀγγελικὸν τάγμα ὅπου ἐξέπεσεν, διὰ τὴν ὑπερηφάνειαν, καὶ τὴν σατανικὴν ἔπαρσιν, ὅπου ἤθελε νὰ στήσουν τὸν θρόνον των, νὰ γείνουν ὅμοιοι μὲ τὸν Θεόν.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΝΤΟΡΗΣ ΠΑΠΑΣΤΡΑΤΟΥ

Ὁ μέγας Θεοδόσιος ὁ Αὐτοκράτωρ, τὴν ἡμέραν τῆς Ἀναστάσεως εἰσῆλθεν εἰς τὸν Ναὸν νὰ λειτουργηθῇ, καὶ νὰ κοινωνίσῃ τὰ ἄχραντα Μυστήρια, βλεπων ὁ Ἀρχιερεὺς Ἀμβρόσιος ἐπίσκοπος Θεδιολάτως, εὐγῆκε εἰς τὴν ὡραίαν Πύλην καὶ τὸν ἐλέγχει αὐστηρῶς λέγων. Μεγαλειότατε σὲ διατάσσω νὰ ἐξέλθῃς τοῦ Ναοῦ, ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἄρχων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν εἶσαι δεκτός, διὰ νὰ εἰσέλθῃς, λέγων καὶ εἰς τοὺς ἱερεῖς του. Ἱερεῖς ἐξέλθετε, ἀμέσως οἱ ἱερεῖς ἐνδεδυμένοι τὰς ἱεράς των στολὰς ἐξῆλθον.

Θέλοντας καὶ μὴ θέλοντας ὁ Βασιλεὺς ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ ζητῶν καὶ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν ἅγιον Ἀμβρόσιον, ἔχοντας ἀναμεταξύ των κάποιαν διαφοράν.

Βλέπομεν δὲ ὅτι οὔτε Βασίλεῖς, οὔτε Αὐτοκράτορες δύνανται νὰ ἐπέμβουν τῶν ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων, εἶνε προνόμιον καθιερωμένον ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἴδιον Θεόν, διὰ τοὺς ἱερεῖς, καὶ διὰ τὴν ἐξῆς αἰτίαν οἱ ἱερεῖς δὲν ἔχουν μέρος πολιτικά, ὑστερούμενοι τοῦ ψήφου των εἰς τὴν πολιτείαν, ἀνήκοντες εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἐκεῖνα τὰ ἔτη οἱ Βασιλεῖς ἐλάμβανον καὶ ἱεροσύνην, καὶ ἐκοινώνουν ἐντὸς τοῦ Ἁγίου Βήματος ἡ τοιαύτη συνήθεια δὲν ἤρεσεν εἰς τὸν ἅγιον Ἀμβρόσιον, καὶ διὰ μέσου Συνόδων κατηργήθη ἀπὸ ἐκείνων τῶν χρόνων. Λέγει ὁ Μ. Ἀθανάσιος εἰς τὰ συγγράματά του, ὅτι ὁ Μ. Ἀντώνιος ὁσάκις ἐσυναντοῦσε ἱερέα, γονυπετοῦσε ἔμπροσθέν του, καὶ ἠσπάζετο τὴν χεῖράν του ζητῶν εὐλογίαν, διότι ἦτο τὸ ἀνώτερον πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου εἶχε τόσην μεγάλην παρρησίαν ὁ Μ. Ἀντώνιος ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου ἔκαμε τὰ θηρία ἐπὶ τῆς γῆς νὰ τὸν φοβοῦνται καὶ νὰ τὸν τρέμουν.

Αἱ τοιαῦται συμβολαὶ εἶνε πολλὰ ὠφέλιμαι καὶ πρέπει ὄχι μόνον μετὰ προθυμίας νὰ τὰς ἀκούωμεν, ἀλλὰ νὰ τὰς τηρῶμεν, διότι ἂν ἀδιαφοροῦμεν μέλλομεν νὰ καταδικασθῶμεν. Ὁ νοῶν νοείτω. Διὰ τὰ περαιτέρω.

Ὁ ἐλάχιστος ἡμῶν ἀδελφὸς Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ
Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ

Ἰδοὺ φιλόχριστοι ἀναγνῶσται, καὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί, καὶ ἡ παροῦσα Ἀκολουθία πλήρης, καὶ ὁ κατὰ πλάτος βίος, καὶ ὁ παρακλητικὸς Κανών, τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Ἱερομάρτυρος Ἐλευθερίου, ὅπου πρότερον δὲν εὑρίσκετο, εἰμὴ εἰς τὸ Λειμωνάριον πρὸ πολλῶν χρόνων τυπωμένον, ὅπου οὔτε ἴχνος ὑπάρχει σήμερον, τῆς παρούσης βίβλου τοῦ Ἁγίου.

Δεικνύων πλήρη ἀγάπην εἰς τὸν Ἅγιον, προσφέρω φιλοφρόνως καὶ εὐλαβῶς, τὸ μικρόν μου τοῦτο δῶρον, εἰς τὸν ἡμέτερον Ἱεράρχην προστάτην καὶ θαυματουργὸν Ἅγιον Ἐλευθέριον. Παρακαλῶν τὸν Ὕψιστον Θεόν, καὶ δέομαι διὰ πρεσβειῶν τοῦ Ἁγίου ὅπως φανῇ ἀρωγός, ἵνα μοῦ συγχωρέσῃ ὁ Κύριος τὰς ἁμαρτίας μου, προσφέρων καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος τὸ μικρὸν τάλαντον ὅσον αἱ ἀσθενεῖς μου δυνάμεις ἐπιτρέπουν.

Εὑρίσκονται παρ' ἐμοῦ ἐκδοθεῖσαι αἱ ἑξῆς Ἀκολουθίαι:

Ἁγίας Εἰρήνης, Ὁσίου Μελετίου, τοῦ Ἁγίου Φανουρίου, Ἁγίας Μαύρης, Ἁγ. Κυριακῆς, Ἁγ. Μαρίνης, Ἁγ. Βαρβάρας, Ἁγίας Παρασκευῆς, Ἁγ. Ἐλευθερίου. Ἑκάστη διὰ τὰ τυπογραφικὰ μόνον λεπτὰ 30.

Ἀθῆναι Σεπτέμβριος 1915.

Ὁ ἐλάχιστος ἡμῶν ἀδελφὸς Ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ
Ἐφημέριος τοῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου

Φέρω εἰς γνῶσιν τοῦ Σεβαστοῦ ἡμῶν Ἱεροῦ Κλήρου ὅτι ἀναλαμβάνω πᾶν σύγγραμμα Ἐκκλησιαστικὸν μὲ τιμὰς πολὺ συγκαταβατικάς. — Ταχύτης ἐργασίας. — Εἰλικρίνεια εἰς τὰ συμφωνηθέντα.

Ὁ Τυπογράφος ὅλων τῶν ἔργων τοῦ Ἐκδότου
ΠΑΝΑΓ. Σ. ΜΑΝΩΛΕΣΗΣ
Ὁδὸς Ἁγίας Σοφίας τέρμα—(Ὅσ. Μελέτιον)